

Aydın Çetinbostanoğlu
Bitmeyen Yolculuk
An Endless Journey

1972 - 2016

ACB

Aydın Çetinbostanoğlu
Bitmeyen Yolculuk
An Endless Journey
1972 - 2016

Önsöz

Aydın Çetinbostanoğlu Çin Folklorik Fotoğrafçılık Derneği'nin (CFPA) ve İnsanlık Fotoğraf Ödülleri'nin (HPA) uzun yıllardan beri dostu olmuş, CFPA* ve UNESCO işbirliğinde düzenlenen iki ardışık HPA fotoğraf yarışmasına katılmıştır. Çetinbostanoğlu, sırasıyla HPA 2013 ve 2015 yıllarında yarışmalara katıldığı beş fotoğraf serisi ile bir aday ödüle ve dört belgesel ödüle layık görüldü. Sanatçı, son yıllarda HPA ödülleri en çok kazanmış uluslararası fotoğrafçılar arasında yer almaktadır.

Profesyonel bir fotoğrafçı olan Çetinbostanoğlu'nun fotoğrafları bir yandan halk temalarına olan derin ilgisini yansıtırken, diğer yandan da insani değerleri, gerçekçilik, canlılık ve sıcaklığı, izleyici üzerinde derin bir etki bırakarak gözler önüne serer. Olabildiğince basit ve doğal fotoğraf tekniklerini kullanan Çetinbostanoğlu, kadrajına giren insanların en sıradan, en içten hisleri üzerinde yoğunlaşan gerçekçi halk öyküleri anlatır. İzleyicileri ile ülkesine dair sahneleri cömertçe paylaşan fotoğrafçı, Türkiye'ye özgü yerel ve geleneksel kültürleri tanıtmakla kalmaz, yüzyıllardır varolagelmiş bir coğrafya ile medeniyetin çok daha derinlemesine tanınmasını ve anlaşılmasını da sağlar.

Doğu ve Batı uygarlıklarının kesişme noktasında, Avrupa ile Asya arasında yer alan Türkiye'nin de tıpkı Çin gibi uzun bir geçmişi vardır ve insanlık için bir medeniyet beşiği olarak kabul edilir. Bu çok yönlü kültür, folklorik fotoğraf açısından salt zengin bir dağarcık sunmakla kalmaz, aynı zamanda bizler için daha önemli bir misyonu barındırır. Folklorik fotoğrafçılığın ve HPA'nın kurucusu olarak, Aydın Çetinbostanoğlu'nun kültürel mirasın korunması ve kayda geçirilmesi konusundaki kararlı ve özverili tutumunu yaşamı boyunca sürdüreceğini umuyorum. Bunu yaparken de daha fazla kişiye hitap ederek ne kadar zengin bir kültür yelpazesi ile çevrili olduklarını anlamalarını sağlayacak ve bu paha biçilmez zenginliğinin gelecek nesillere aktarılmasının önemi konusunda farkındalık yaratacaktır!

Bu vesile ile insanlık kültürlerinin büyümesini ve gelişmesini sağlamak ve bu özel fotoğrafların sunduğu gücü ve dayanışmayı güçlendirmek adına dünya çapında daha fazla fotoğrafçı ve fotoğraf meraklısını farklı kültürleri belgelemeye ve bu belgeleri paylaşmaya davet etmek istiyorum. Bu hedefe ulaşabilmemiz ancak böylesi bir birliktelik ile mümkün olacaktır !

Shen Che
Çin Folklor Fotoğraf Derneği Başkanı
21 Ocak 2016
Pekin, Çin

* CFPA China Folklore Photographic Association (Çin Folklor Fotoğraf Derneği)

前言

Aydin Cetinbostanoglu 先生是中国民俗摄影协会和“人类贡献奖”的老朋友了，他已连续两届参与由 CFPA 和联合国教科文组织共同主办的“人类贡献奖”年赛，并有5组民俗题材的作品先后获得了 HPA 2013 和 HPA 2015 的提名奖和记录奖，是近几年HPA在全球范围内获奖数量最多的摄影师之一。

作为职业摄影师，Aydin Cetinbostanoglu 先生的民俗摄影作品充满了人文关怀，真实、生动、温暖，让我们印象深刻。他总是用最简单、最纯朴的摄影手法讲述最真实的、就发生在你我身边的民俗故事，表现最普通、最真挚的情感。他向我们分享了很多他的祖国——土耳其本土的传统文化，让全世界更多的朋友了解和认识这一古老的国度。

作为横跨欧亚大陆、地处东西方文明交汇处的土耳其，和中国一样有着悠久的历史，是人类“文明的摇篮”。这些丰厚的文化，既是民俗摄影人的“福气”，又为我们树立了更高的使命。作为民俗摄影和“人类贡献奖”的创始人，我特别希望 Aydin Cetinbostanoglu 先生不忘初心，继续执着地记录和保护文化遗产，影响和带动更多土耳其本土的摄影师关注身边的文化，为人类留下一份永恒的、宝贵的财富！

我也衷心的希望并诚挚的邀请全球更多的摄影师和摄影爱好者能够加入人类文化记录、传播和共享的伟大事业中，为文化的可持续发展，为实现人类的文化和睦，发挥影像的独特力量！

沈澍

中国民俗摄影协会会长

2016年1月21日

中国·北京

Preface

Aydın Çetinbostanoğlu is an old friend of the China Folklore Photographic Association and the Humanity Photo Awards. He was part of two consecutive sessions of the HPA photography contest co-organized by CFPA* and UNESCO. Çetinbostanoğlu was also the recipient of one nomination award and four documentary awards with his five photography series of competing entries in HPA 2013 and 2015, respectively. He is among the photographers to have won the highest number of HPA awards internationally in recent years.

A professional photographer, Çetinbostanoğlu's photographs mirror his passion for folk themes and respect humanitarian values, realism, vivacity, and warmth, the combination of which has a profound impact on the viewer. In his works, the photographer utilizes the simplest and most natural techniques of photography to recount realistic folk tales that revolve around people and their most ordinary, sincere sentiments. Generously sharing scenes from his homeland with viewers, Çetinbostanoğlu not only introduces local and traditional cultures native to Turkey, but also makes room for a deeper understanding of a land and civilization that have been around for centuries.

Located between Europe and Asia at the crossroads of Eastern and Western civilizations, Turkey, much like China, has a long history and is considered a cradle of civilization for humanity. This rich and diverse culture is not only a blessing as far as folk-custom photography is concerned, but it also holds a higher mission for us. As the founder of folk photography and the Humanity Photo Awards, I particularly hope that Aydın Çetinbostanoğlu will forever uphold his initial resolve and dedication to continue recording and preserving cultural heritage. In doing so, he will appeal to more of his own countrymen in creating a sense of awareness about the plethora of rich cultures they are surrounded with and help them understand the importance of transmitting this timeless and priceless wealth to subsequent generations!

I would like to take this opportunity to invite more photographers and photography enthusiasts around the world to join us in achieving this greater cause by recording, transmitting, and sharing cultures of humanity to sustain their growth and development, to maintain the harmony of diverse cultures, and to reinforce the strength and solidarity these unique images convey!

Shen Che
Chairman of China Folklore Photographic Association
January 21, 2016
Beijing, China

* CFPA China Folklore Photographic Association

Fotoğrafçının karşılıksız emeği tarihin taşıyıcısı

Semih Gümüş

Fotoğraf gerçekliğin anlarını çeker, saptar ve tarihe sağlam kayıtlar düşer. Peki o ânların gerçeği fotoğraflarda gördüklerimiz midir?

Bu ikisi arasındaki ilişki yolları ayırıyorsa iki yolun da doğruya gideceğini düşünebiliriz.

Aydın Çetinbostanoğlu'nun fotoğraflarına uzun uzun bakıyorum. O benim için Aydın, aynı yollarda yürünmüş kırk yıllık arkadaşlığımız var. Sokaklarında ölümün suratıyla yüz yüze geçen yıllarda taşımaya başladı fotoğraf makinesini. Sonra nerede hayat kıpırdanıyor, makinesiyle orada oldu.

Hayat, derken geniş bir insan coğrafyasından söz ediyorum. Asıl sorunu insan oldu Aydın'ın. Bir bakıma sanatın merkezinde yer aldığı biçimiyle insan.

İnsanın fotoğrafını çekiyorsanız, orada rastlantının ötesine geçen bir durum vardır. Önce çekmeye değer bulur fotoğrafçı, sonra izler ve en uygun anları yakalamaya çalışır. O anları fotoğrafın espasları içine yerleştirirken kendiliğinden çalışan bir kurgu içine düşer. Sonra deklanşöre basınca biter her şey.

Resim gibi değil elbette, bir kere değil, o gerçekliğin birbiri ardına dizilen pek çok ânını birden çekebilir fotoğrafçı. Hem sonra, fotoğrafın saptadığı ânın görüntüsü, o anda gerçekten ne yaşandığını tam olarak göstermez, yanıltabilir de. Bilinmez, kestirilemez, denetlenemez bir ruhu vardır onların. Yüzlerce fotoğraftan birkaçı seçilirken ötekiler silinip gider.

Aydın'ın tutumunun da böyle olduğunu görüyorum. Bazen önceden kararlaştırdığı, haber verdiği yerlere gidiyor, sözelimi bir Ermeni ya da Süryani kilisesindeki ayine, dolayısıyla düşünülmüş bir fotoğraf dizisini çalışıyor. Tütüncülerin ya da Çingenelerin hayatına sokuluyor sonra, oradan sokaklara, işçilerin çalışma mekânlarına.

Ne ki hiçbir zaman önceden tasarladığı durumları çekmiyor Aydın, bir mizansen kurmuyor yani, stüdyoda çalışmıyor. Ne çekiyorsa onun dışında yaşanıp gidenler. Gündelik hayat, özel anlar varsa bile o hayata ait. Aydın'ın, fotoğraflarının nesnesi olarak önünde duran gerçekliğe saygısıdır bu.

Demek Aydın Çetinbostanoğlu'nun önemli bir belge fotoğrafçısı olduğunu söyleyebiliriz. 1 Mayıs 1977'den bugüne çektiği pek çok 1 Mayıs töreni tarihi kaydetmiştir. Belki şimdi değilse de çok sonra, tarihçiler bu fotoğraflara bakıp geçmişî canlandırmaya ve anlamaya çalışacak. Bazen bilinmeyenleri onun fotoğraflarının ayrıntılarında bulacaklar. Fotoğrafın böyle muazzam bir işlevi var ve orada Aydın'ın da bir tarihçinin duygusunu taşıdığını sanıyorum.

Bu fotoğraflara bakarken bazıları çabuk geçilecek, bazıları üstünde daha çok durulacak. Hem bir fotoğrafa da ancak yeniden bakılabilir. İlkinde uzaktan, ikincisinde yakından. Yaklaştıkça uzaklaşıyorsa o fotoğrafın derinliği de çoğalıyor demektir. Kırmızı siyahlı Çingene çocuğun gözlerindeki özgüvenin bir hikâyesi var, Roboski'de tespihleriyle yere çökmüş yaşlıların ne düşündüğünü anlayabiliyorsunuz, Ezidi kampındaki gençlerin yüzündeki kederin kahrediciliğini oraya gitmeden de görebiliyorsunuz, Çin'de tren yolculuğundaki insanların kendileriyle barışık hali rahatlatıyordur. Bu arada sağlam bir gözle siyah-be-yazlarla renkliler arasındaki farkları çözümlenmek de iyi olur.

Bu albümden yer alan yüzün üstündeki fotoğraf, on binlercesi arasından seçilmiş. Ardında kırk yıllık büyük bir emek ve karşılıksız özveri var. Fotoğrafın bu yolculuğu bitmez.

Unconditional efforts of a photographer deliver history

Semih Gümüş

Photography captures and identifies the moments of truth and cements them in the records of history. Yet, is the reality of those moments limited to what we see in the photographs?

If the relationship between these two realities diverges at a crossroads, we may assume that both roads lead towards the truth.

I stare at Aydın Çetinbostanoğlu's photographs for a long time. For me, he is simply Aydın; we walked on the same path of life for forty years. He began carrying his camera in the years we faced death in the face on the streets. After that, he was always present with his camera wherever life was on the move.

By life, I refer to a vast geography of humans. Aydın's fundamental preoccupation was people. People and the ways in which they assumed their place at the center of art.

If you are photographing people, you step beyond sheer coincidence. First the photographer deems a person worth photographing, then watches him and tries to catch the most appropriate instances. As he places those instances within the frame, he falls back into an automatic construction of reality. It all ends the second he presses down on the shutter.

Unlike a painting, of course, the photographer can capture, multiple times, the consecutive moments of that reality. After all, the image of the instant the photograph captures does not entirely reveal what is truly going on beyond the lens; it might even be deceptive. Those moments have an unknown, unpredictable, uncontrollable spirit. Hundreds of photographs disappear, as only a handful is selected.

I see Aydın move the same way. Sometimes he travels to places he decides upon and announces in advance, such as religious services at an Armenian or Assyrian church, and thus works on a premeditated series of photographs. Then he spontaneously permeates the life of tobacconists or gypsies, moves on to streets, to workspace of laborers.

Nevertheless, Aydın never captures pre-designed instances; he does not create a mise-en-scène or work in a studio. What he captures is what goes on around him. Even moments of privacy and daily chores belong to that life. This, as the object of his photographs, is Aydın's respect for the reality standing before him.

We may, therefore, say that Aydın Çetinbostanoğlu is an important documentary photographer. Since May 1, 1977, he has recorded history in the countless May 1st rallies. Perhaps not now, but many years later, historians will look at these photographs and attempt to revive and understand history. They will, at times, find the unknowns in the details of his photographs. Photographs carry such a magnificent mission and I believe Aydın, too, works with the sensitivities of a historian.

Some of these photographs will be şipped through more quickly, whereas others will demand longer attention. After all, a photograph can be looked at more than once: first from afar and the second time at a closer range. If a photograph appears to drift away the closer we get to it, it shows the profundity of the work. There is a story of self-confidence in the eyes of the gypsy boy dressed in red and black. You can sense what goes through the minds of the elderly crouched on the şoor with rosary beads in their hands in Roboski. You can read the anguish of fate in the faces of the young people at the Yazidi camp without even having to go there. The peaceful appearance of the people aboard the train in China relaxes you. It also helps to analyze, with a strong eye, the subtleties between color and black-and-white photographs.

The more than a hundred photographs included in this album were selected from ten thousands. Behind it all stands the painstaking labor of forty years and unconditional dedication.

This journey of the photograph never ends.

Bir fotoğraf kitabı hikayesi

Her şey 60 lı yılların sonlarında tanıdık bir fotoğrafçının anneme benim için “Tatillerde benim yanımda çalışsın. Meslek öğrenir.” demesiyle başladı. Ustamın film banyosu hazırlamak için beni çay ocağına sıcak su almak için gönderdiği günleri hatırlıyorum. Film ve kart banyolarını göz kararı kendimiz hazırlar önce çekilen filmlerin banyosunu, ardından kart baskısını yapardık. İşin mutfağında başladım bu mecaraya.

İlk fotoğrafımı arkadaşşımdan aldığım ödünç fotoğraf makinası ile çektim. Daha sonra annem ilk mütevazı fotoğraf makinamı alıp hediye etti.

Lise son sınıfta resim öğretmenime çektiğim fotoğrafları gösterdiğimde “Neden sen kendi fotoğraf sergini açmıyorsun?” dediğinde benim için farklı bir sayfa açılıyordu. Kütüphane müdürü arkadaşına gönderdi ve onun da desteği ile ilk fotoğraf sergimi açtım. Öğretmen olmak böyle bir şey olmalı. Sadece kendisine verilen programı uygulamakla kalmamalı, bazılarının yaşamlarına da dokunabilmeli. Annemle gecenin karanlığını kullanarak ilk sergimin fotoğraflarının baskılarını birlikte yaptık. Fotoğraflar, o yıllarda kırsal alanda ve kent içinde çektiğim sosyal içerikli fotoğraflardı. Bazılarına bu kitabın içinde yer verdim.

Liseyi bitirdiğim yıl otostopla Türkiye gezisi yaptım. Bu daha fazla fotoğraf ve sergi demektir benim için. Üniversite yıllarım Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi’nde geçti. Yetmişli yılların sosyal ve ekonomik çalkantılı dönemlerinde yaşanan grevler, kutlanmaya başlanan işçi bayramları, siyasi parti mitingleri çalışma konularım oldu. 1975’te davet edildiğim Ağrı’da bir ay kalıp yaylalarında, köylerinde fotoğraflar çektim. Yaylalarda dolaşırken yanıma koruma olarak verilen Mustafa Seven’in geçmiş yaşamından edindiği deneyimlerle aç kaldığımızda otlarla karnımızı doyurduğumuz günleri hatırlıyorum. Bu yolculuklarımda çektiğim fotoğraflarımdan birisi ile aynı yıl konusu “Yaşamda Kadın” olan ulusal bir fotoğraf yarışmasında birincilik ödülünü aldım. O gün konuk kaldığımız yayladan konakladığımız ilçeye ulaşmak için yaklaşık 20 km yürümemiz gerekmişti. Sınıf arkadaşlarımdan gece karlı havada kaldığım eve gelip bana ödül haberini verdiği anı hatırlıyorum. Sanki o saatle açık olurmuş gibi Ankara soğuşunda gazete bayisi aramıştım.

1.Mayıs.1977’de İstanbul Taksim Meydanında 1 Mayıs kutlamaları sırasında ateş altında kaldığım sırada çektiğim birkaç kare o dönemleri anlatan çok önemli tanıklar olarak günümüze geldi.

90 lı yıllarda çalışmalarım kültürel konulara doğru kaydı. Geleneksel el zanaatlarını fotoğraflamaya başladım. Bir İstanbul seyahatimde sevdiğim dostumun “Biz bir Roman düğününe gidiyoruz, gelsene fotoğraf çekersin” demesiyle Romanlar çalışmam başladı. Kuştepe’de kendinden geçercesine dans eden küçük bir kızın o dönem analog makine ile çektiğim fotoğrafı bu çalışmayı başlattı ve halen devam ediyor. Onlarla uzun süreli çalışmalar çok güzel dostlukları da yarattı. Geçen hafta sonu yine ziyaretlerine gittiğimde dostluğumuzun 10 yıl önce başladığını konuştuk. O zaman tanıştığım küçük kızlar artık evleniyorlar ve düğünlerine davetler aldım. Pek çoğumuzun önyargılarını aşamadığı için tanıyamadığı bu kültürden günümüz kompleks dünyasında öğreneceğimiz o kadar çok şeyler var ki. Küçük şeylerle mutlu olabilmek belki en önemlilerinden biri. Kaçımız bunu özel yaşamında başarabiliyoruz.

Cem törenlerine konuk oldum. Sembolizmle izleyicilere aktarılan öğretileri anlamaya çalıştım. Tören başlama-dan önce dedenin “Bu seyir için değildir. Gönül içindir” deyişi hala kulaklarımda. Türkmen Alevilerinden Arap Alevilerine kadar evlerine konuk oldum. Adıyaman Tütüncüleri çalışması için gittiğim Ürgüç köyünde sabah 03.00 de tarlaya gidebilmek için geceyi damda uyuyarak geçirdim. 2015 yılında UNESCO ve CFPA’nın “İnsanlık Fotoğraf Ödülü”nü alan bu çalışma Çin’in Tibet Otonom Bölgesi’ndeki Shangri-La kentinde ödül alan diğer çalışmalar ile birlikte sergilendi. Beni konuk eden Tütüncü İsmail’in, bağlantımı kuran Adıyaman’lı sevgili Müslüm’ün de bu kitapta katkıları var.

Antakya ‘da yaşayan Hristiyan Ortodokslarının uzunca bir süre törenlerini izledim. Yaşlı papazları Peder Sami’yle

akşam ziyaretlerimdeki sohbetlerimiz hala hatırımda. Son yıllarında koluma girerek birlikte kiliseye törenlere birlikte gittiğimiz günler oldu. En son 2012 deki Paskalya törenleri sırasında “Aydın bey artık beynim vücuduma hükmetmiyor” demişti. 2014’te cenaze törenine katıldığımı gören cemaat üyelerinden bir bayan “Sizi burada görünce çok duygulandım” dedi.

Bu nedenle belgesel fotoğrafçılığı seviyorum. Her fotoğrafımın ardında bir dostluk ve bir hikayesi var.

Tekirdağ Roman düğünlerinden Şırnak’taki Süryani düğününe, Antakya Ortodoks Kilisesi’ndeki Kutsal Paskalya Haftası etkinliklerinden Karaburun’dan Yörük çoban Hamza efendi’ye kadar binlerce dostum oldu.

Ama 70 li yılların başlarında Jawa motorsikleti ile beni köy köy dolaştıran öğretmen Mehmet Kabaca’nın fotoğraf maceramda çok özel bir yeri var.

Tümünü saymak olası değil.

Bu kitap aslında onların hikayeleri.

Bu kitapta yer alan her fotoğrafın benim için bir hikayesi var ama sadece ben biliyorum. Bu kitabı satın alan kişiler için sıradan görünen bir fotoğraf, hikayesi ile bir anlam kazanacaktı. Bunun için her fotoğrafın her portfolyonun hikayesini kısaca anlatmak doğru düşünce olarak geldi. Önce onları yazdım. Sevgili Semih Gümüş yazılarımın editörlük görevini üstlendi.

Fotoğrafları seçmek zorlu bir süreç oldu. Her fotoğraf benim için çok değerli ve kitapta yer alması gerekiyordu. Ama ilk elemelerden sonra ayırdığım fotoğraflar düşündüğümüz sayfa sayısı için çok fazla çıktı. Mehmet Ulusel’in bu konuda yapıcı yönlendirmeleri oldu. Değişik zamanlarda bir araya gelerek nelerden fedakarlık yapabileceğimizi konuştuk.

Kitap fikrini kafama sokan eski dostum Nevzat Sayın, bu kitabı yapalım diyen Oğuz Erkan, hikayelerin editörlüğünü yapan Semih Gümüş, tasarımı ile ruh katan Mehmet Ulusel, İngilizce çevirileri yapan Melis Şeyhun Çalışlar kitabımın baskısını yapan Ofset Yapımevi’nden Sermet Tolan’ın ciddi katkıları oldu.

Ama ailemin moral desteği olmasaydı ben fotoğrafçı olamazdım. Önce bana inanan annemin daha sonra eşim ve iki kızımın moral destekleri ve sabırları benim için çok önemliydi. Onların yeri apayrı.

Ne kadar çok kişi pay sahibi bu kitapta...

Hepsine ayrı ayrı teşekkür ediyorum.

18 Şubat 2016 İstanbul

* CFPFA China Folklore Photographic Association (Çin Folklor Fotoğraf Derneği)

The Story of a Photography Book

It all began in the late 1960s, when a photographer friend of the family told my mother, “Send him over to work with me during the holidays; he’ll learn a thing or two about the profession.” I remembered the day my boss would send me to the local teashop to pick up warm water for development. We would prepare the chemical baths for films and postcards ourselves, by eyeball estimate, develop the films, then print them on postcard. I began my adventure in this business on the factory floor.

I took my first photograph with a camera I borrowed from a friend. Sometime later, my mother bought me my first, modest camera.

When, in my senior year in high school, I showed my art teacher the photographs I took and he asked, “Why don’t you display your photographs in an exhibition?” a new door opened before me. He sent the photographs to a friend, who was the director of a library at the time, and, through their support, I was able to launch my first photograph exhibition. This is what being a teacher must be about. A good teacher should not solely stay within the confines of a curriculum, but be able to touch the lives of others. My mother and I developed the prints of my photographs together in the pitch-black darkness of the night. Taken at the countryside and in the city in those years, the photographs of my first exhibition carried a social message. A few of them are included in this book.

The year I graduated high school, I hitchhiked my way across Turkey. This journey would culminate in more photographs and exhibitions. My college years were spent at the School of Political Science in Ankara. Strikes, labor days, and political party rallies constituted my themes amidst the social and economic turmoil of the 1970s.

In 1975, I was invited to Ağrı, where I spent a month taking photographs of the highlands and villages. Assigned as my bodyguard during my travels across the pastures, Mustafa Seven’s past experience would help us feed on different herbs whenever we fell short of food. I received first prize in a national photography competition themed “Woman in Life” with one of the photographs I took during this journey. That same day, I was forced to walk nearly twenty kilometers from the plateau I was hosted at to the town where I was lodging. I remember the moment my classmates arrived on that snowy night at the house I was staying in to deliver the news of my victory. I had looked for a newsstand in the dead cold of Ankara, hoping one would be open in that wee hour of the night.

A few frames I shot when I fell under fire during the May 1st celebrations at Taksim Square on May 1, 1977 survived to date as an important testimony to that period.

In the 1990s, my work shifted towards cultural subjects. I began photographing traditional handcrafts. During a visit to Istanbul once, a close friend suggested, “We are going to a gypsy wedding. Why don’t you come along? You can take some photographs.” With my decision to go began my interest in the Romanis. The photograph I took -with an analog camera- of a young girl dancing in a trance in Kuştepe initiated a work still in progress. The extended collaboration I had with the Romani community generated beautiful friendships as well. During a recent visit, in fact, we reminisced how our friendship began ten years ago. The young girls I met then are now getting married; I received invitations to their weddings. In today’s complex world, there is so much we can learn from this culture that many of us never learn about due to our failure to overcome our prejudices and preconceptions. Finding happiness in small things may be one lesson we can learn. How many of us succeed in doing that?

I have been to *Djam* (Cem) services of Alevis. I tried to convey the teachings transmitted to participants through symbolism. I still remember the *dede* saying, “This is not for the eyes, but for the heart,” before the service began. I was welcomed at many homes extending from Turcoman Alevis to Arab Alevis. Once, I spent the night sleeping on a rooftop in order to make it to the fields at 3 AM in the village of Ürgüç I visited for my work on the Tobacconists in Adiyaman. Having received the Humanity Photo Award given by UNESCO and CFPA* in 2015, this work was displayed alongside other award-winning

photographs in Shangri-La City, in Diqing Tibetan Autonomous Prefecture. My host Tobacconist İsmail and dear friend Müslüm of Adiyaman, who set up the connections in that region also have a hand in this book.

I observed, for quite some time, the services of the Christian Orthodox community living in Antakya. I still recall the conversations I had with their old priest Father Sami on the evenings I visited him. In his final years, we would walk arm in arm to the services at church. During his least Easter service in 2012, he turned to me and said, “Mr. Aydın, my brain is no longer able to dominate my body.” When a woman from his congregation saw me at his funeral in 2014, she told me she was quite moved by my presence there.

This is why I love documentary photography. There is friendship and stories behind every one of my photographs.

From the gypsy “Romani” weddings in Tekirdağ to Assyrian weddings in Şırnak, from the Holy Easter Week services at the Orthodox Church in Antakya to *yuruk* shepherd Hamza Efendi of Karaburun, I have made thousands of friends. However, Teacher Mehmet Kabaca, who carried me from one village to the next on the back of his Jawa motorcycle in the 1970s, holds a very special place in my journey as a photographer.

It is impossible to count them all.

In truth, this book tells their stories.

Each frame in this book holds a story that only I know. For someone buying the book, the photographs could only attain some meaning in the context of their stories. This is why it made sense to briefly recount the story of each photograph and each portfolio. I wrote those first. Dear Semih Gümüş undertook the editing process of my accounts.

The process of selecting the photographs was a challenge. I highly value each photograph and wanted to include them all in the book. However, the photographs I set aside after the first process of elimination outnumbered the pages. Mehmet Ulusel offered some constructive guidance in that respect. We met several times to discuss what we could sacrifice.

My old friend Nevzat Sayın, who put the idea of publishing a book in my head by saying, “It’s time to release the book in your 60th year,” Oğuz Erkan, who said, “Let’s do this book,” Semih Gümüş, who edited the texts and stories, Mehmet Ulusel, who gave the book a soul with his designs, Melis Şeyhun Çalışlar, who translated the book into English, and Sermet Tolon of Ofset Basımevi, which undertook its printing, all made serious contributions to this work.

Yet, I could not have become a photographer without the moral support of my family. My mother’s faith in me and the unconditional support and patience of my wife and two daughters were invaluable to me. Their place in my heart remains unique.

So many people had a hand in this book.

I thank each and every one of them.

İstanbul, February 18, 2016

(*) China Folklore Photographic Association.

“Aydın’a bu muhteşem başarısından dolayı ayrıca teşekkür etmek isteriz! Ortaya koyduğu çalışma ile bu nitelikteki usta bir belgesel fotoğrafçının ne tür niteliklere sahip olması gerektiğini ve bir fotoğrafçının kendi işlerini ve başkalarının hayatlarını daha anlamlı kılmak adına ne yapması gerektiğini bizlere göstermiş oldu.”

Dünya Folklor Fotoğrafçıları Birliği “HPA 2013 Ödüllü Fotoğrafçılardan İyi Haberler”

5 Kasım 2014, HPA, Çin.

“We would also like to thank Aydın for doing such an amazing job! Through his own actions, he shows us the kind of qualities a great documentary photographer of this caliber should possess and what a photographer can do to make both his work and the lives of others more meaningful.”

World Folklore Photographers Association “Good News from the HPA2013 Award winning Photographers”

November 05, 2014 HPA, China.

Çiçekli Köyü, Salihli Manisa, 1972

Köy okulu öğretmenini arkadaşım Sami ile okul sonrası tepelerde dolaşırken karşıma çıkan bir görüntü. Bulutların dramatik etkisi, agridizör baskısı sırasında el hareketleriyle bölgeye fazla pozlama yaparak sağlandı. Şimdilerde bunu fotoğraf işleme programlarıyla yapmak daha kolay. İlk fotoğraf sergimden bir çalışma.

Çiçekli Village, Salihli Manisa, 1972

A view I happened upon as I was strolling across the hills with my village schoolteacher friend Sami after school. The dramatic effect of the clouds was created by manually overexposing the area during the enlarger print. It is much easier to do this now with photo-editing programs. This is an exercise from my first photograph series.

Çiçekli Köyü, Salihi Manisa, 1973

Kırsal kesimde yaşamın sorumluluğu küçük yaşlarda başlıyor. Fotoğrafta küçük kardeşini sırtında gezdiren abla gibi. Anne belki evde, belki de tarlada işinin başında. İlk fotoğraf sergimden bir çalışma.

Çiçekli Village, Salihi Manisa, 1973

The responsibilities life entails in the rural areas begins at an early age. Here, we see an older sister taking her sibling around on her back. The mom is either at home or on the fields, working. This is an exercise from my first photograph series.

Kemeraltı Çarşısı, İzmir, 1973

Beyler Sokağı'ndaki sahafta dönemin gözde dergileri *Hayat*, *Ses* ve *Varlık*. Bir edebiyat dergisi olan *Varlık*, topluca iplere bağlı duruyorlar ama magazin dergileri, kapak fotoğrafları görülebilsin diye ayrı ayrı asılmış. Fotoğraf 10 yıl sonra 1983'te gazeteci Abdi İpekçi anısına düzenlenen "Yaşlanmayan Yaşlılar" adlı karma sergide sergilendi. İlk fotoğraf sergimden bir çalışma.

Kemeraltı Bazaar, İzmir, 1973

Hayat, *Ses* and *Varlık*—popular magazines of the period seen at the second-hand bookseller on Beyler Sokak. The literary journal *Varlık*'s issues are tied together in a pile, but the tabloid magazines are hung separately to display their covers. This photograph was exhibited 10 years later in 1983 at the group show "Ageless Elderly" organized in memory of journalist Abdi İpekçi.

Buca, İzmir, 1974

1973 seçimlerinde kurulan koalisyon hükümeti genel af çıkardı. Bunu duyunca af günü o yıllarda zar zor satın aldığım ilk 24x36 fotoğraf makinemi alıp Buca Cezaevi önünde gün boyunca yağmur altında bekledim. Cezaevinden çıkacak yakınına bekleyen bir anne ve dönemin güvenlik güçlerinin karakteristik giysilerini gösteren bu fotoğraf, 1975 yılında "Yaşamda Kadın" konulu ulusal bir fotoğraf yarışmasında "Özel Jüri Ödülü" kazandı.

Buca, İzmir, 1974

The coalition formed after the 1973 issued a blanket amnesty. Upon hearing the news, I grabbed my first 24x36 camera, which I had acquired with much difficulty in those years, and waited in front of Buca Prison House under soaking rain throughout the day of the amnesty. Portraying a mother waiting for her son to get out of jail and the characteristic uniform of the security forces of the period, this photograph won the "Special Jury Award" at a national photography competition entitled, "Woman in Life" in 1975.

Diyadin, Ağrı, 1975

Üniversitede ilk yaz tatilim. Bunu fırsat bilip bir aylığına Doğu Anadolu'nun uç noktalarından Ağrı'ya fotoğraf çekmeye gittim. Artık daha nitelikli bir 24x36 fotoğraf makinesine sahibim. O yıllarda Anadolu'da kullanılan ve bir çift öküz tarafından çekilen kağrı arabası, kerpiç evler ve içlerine sığan bir yaşam. Bunlar o dönemde sıkça karşılaşılan Anadolu kırsal kesim görüntüleri.

Diyadin, Ağrı, 1975

My first summer holiday in college. I took the opportunity to take photographs for a month in Ağrı, one of the farthest points of Eastern Anatolia. By then, I had a better 24x36 camera. Commonly used in Anatolia back then, an oxcart pulled by two oxen, mudbrick houses, and a life that somehow fits inside them tell it all. These were the frequently encountered rural scenes of Anatolia back in the day.

Diyadin, Ağrı, 1975

Konakladığım evde sünnet sonrası toplu görüntü. O dönemde yoksulluk kırsal kesimde böyle davranmayı gerektiriyor. En küçük ile en büyük arasında hayli yaş farkı var. Ekonomik davranış, beklemeyi ve topluca çözümü getirmiş. Sünnet erkeklığe bir adım olarak kabul ediliyor. Yaşı büyük olanlar daha ayrıcalıklı ve yatakta yan yana, küçükler yer yatağında topluca.

Diyadin, Ağrı, 1975

A gathering after the circumcision ceremony in the house I was staying. At the time, poverty determined the circumstances of circumcision ceremonies. As seen here there is a considerable age difference between the oldest and the youngest. Economic behavior necessitated waiting until the circumcision could be held collectively. Circumcision is considered the first right of passage into manhood. Older boys are more privileged and are on the bed side by side, whereas the little ones are all together on the floor bed.

Diyadin, Ağrı, 1975

Geceyi Zeynel yaylasında göçerler ile geçirdikten sonra Diyadin'e dönmek için tek çözüm akşama kadar yürümektir. Bana eşlik eden Mustafa zamanında bölgedeki dağlarda fazlaca dolaşmış. Yol üzerinde karşılaştığımız toprak altı köyünde konuk olduğumuz evin ailesinin bu fotoğrafı, aynı yıl sonunda katıldığım, konusu "Yaşamda Kadın" olan ilk ulusal fotoğraf yarışmasında bana birincilik ödülünü getirecekti. 1975 yılı sonunda İstanbul Sinematek'teki sergimin en seçkin fotoğrafı oldu.

Diyadin, Ağrı, 1975

After spending the night at Zeynel Plateau with the nomads, by only way of getting back to Diyadin was to walk until nighttime. My companion Mustafa had spent considerable time in the mountains of the region. The photograph of the family house we visited in the subterranean village we encountered on the way brought me the first prize in the first national photography competition "Woman in Life" I entered the same year. It was the most outstanding photograph of my exhibition at İstanbul Sinematek in late 1975.

Basmahane, İzmir, 1976

Basmahane tren garının 70'lerdeki görüntüsü. Buharlı lokomotif manevra yaparken insanlar rahatlıkla aralarda dolaşıyor. Arka plandaki hemzemin geçit, semtler arasındaki yolu kısaltmış. Kent içi ulaşımında önemli yeri olan dolmuşların yolculardan fazla farkı yok. O da bir an önce lokomotiflerin arasından geçip gitmek istiyor.

Basmahane, İzmir, 1976

A view of Basmahane train station in the 1970s. People are comfortable walking between the tracks as the steam locomotive is maneuvering. The grade crossing in the background shortens the distance between the quarters. Holding an important place in urban transportation, the dolmuş (shared cab) is not much different than the passengers. It also wants to pass through the trains as soon as possible.

Konak Meydanı, İzmir, 1976

İlk profesyonel fotoğraf makinem ve ilk çalışmaları. O zaman bu fotoğraf makinesine yerli bir arabanın yarı parası kadar ödeme yapmak zorunda kaldım. Bir yıl içinde çalışarak ödedim. Fotoğraf o yıllarda her türlü önyargıdan uzak, temiz arkadaşlıkları gösteriyor. Bugün bu görüntüler için çok daha farklı yorumlar yapılırdı. Sıkça rastlanan bir açık hava kitapçısı ve dönemin artist kartpostalları, politik posterler.

Konak Square İzmir, 1976

My first professional camera and its initial results. At the time, I had to pay almost half as much as I would for a locally manufactured car. I worked for a year to afford it. The photograph shows pure friendships free of any prejudice in those years. Today, these images would solicit much different interpretations. A frequently encountered outdoor bookseller featuring postcards of stars of the period and political posters.

Pasaport Rıhtımı, İzmir, 1976

Eski İzmir'in tarihi taş yolu, balıkçı tezgâhları ve yansımalar. Tarihe karışan bir görüntü. Günümüzde üzerinde bir park var.

Pasaport Rıhtımı (Passport Quay), İzmir, 1976

The historic wet historic stone road of old İzmir, fishermen's counters and their reflections. This scene is now a part of history. Today, a park stands in its place.

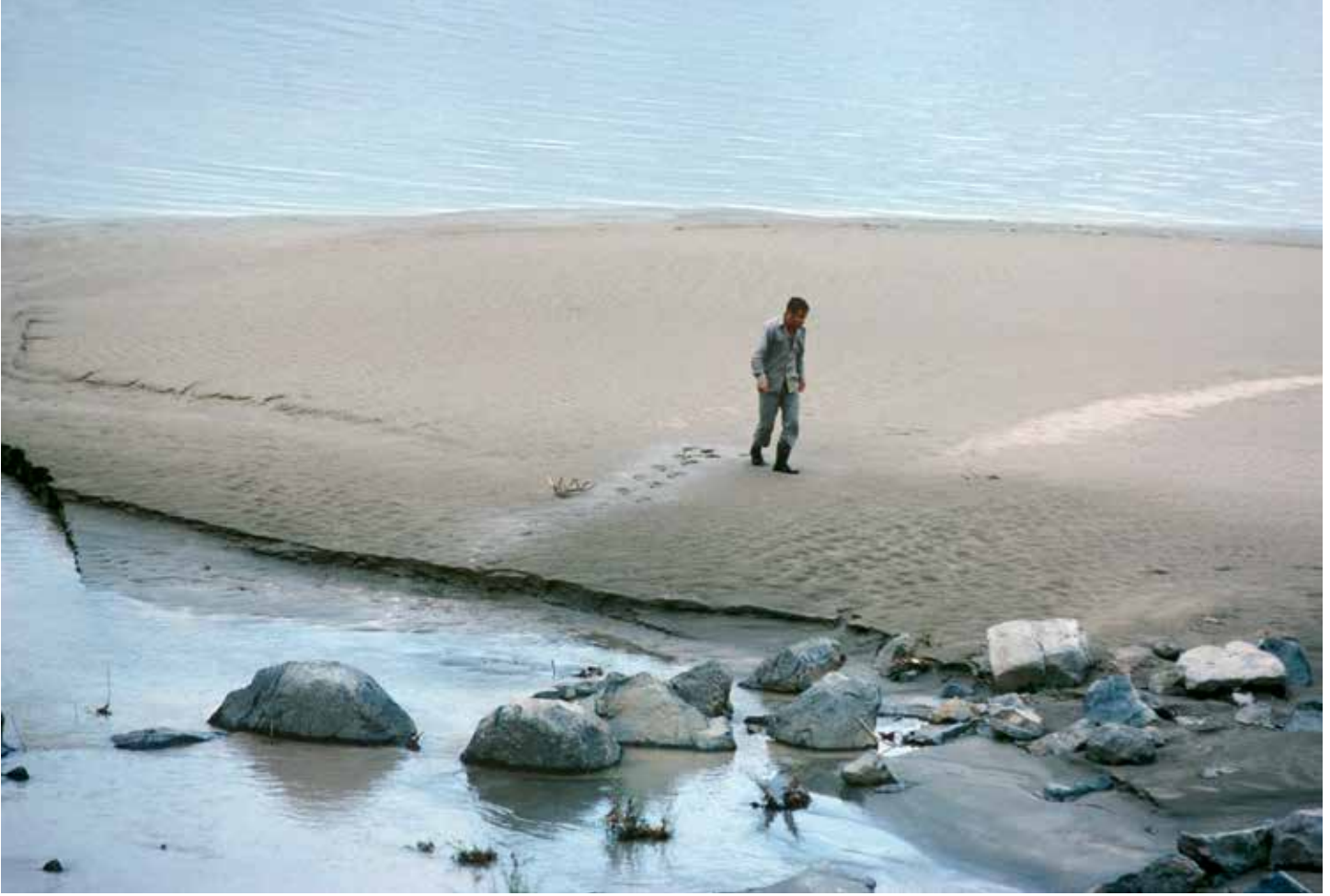

Birecik, Urfa, 1976

Birecik'te bir bayram günü. İnsan gücüyle döndürülen el yapımı ahşap dönme dolap ve eğlenen çocuklar. 1990 yılında Devlet 4. Fotoğraf Yarışması renkli baskı dalında üçüncülük ödülü aldı.

Birecik, Urfa, 1976

A day of feast in Birecik. The wooden Ferris wheel rotated by using manpower and children having fun. The photograph received third prize in the color print category at the 4th State Photography Competition in 1990.

Firat Nehri, Urfa, 1976

Firat nehrinin ortasında bir kum adacığı ve üzerinde yalnız bir adam. 1984 yılında Devlet 1. Fotoğraf Sergisi'ne seçildi.

The River Euphrates, Urfa, 1976

A sand isle in the middle of the Euphrates (Firat) with a lonely man on it. Selected for the 1st State Photography Exhibition in 1984.

Eşrefpaşa, İzmir, 1978

İçlerine renkli yaşamların sığıdığı, bahçeli küçük evlerin olduğu, komşulukların yaşandığı bir zaman. Şimdi yerlerinde çok katlı binalar olmalı. Arkadaşımın annesinin ve babasının kökleri Sakız adasına dayanıyor. Abartısız ve sakin bir yaşam. 1984 yılında Devlet 1. Fotoğraf Sergisi'ne seçildi.

Eşrefpaşa, İzmir, 1978

A time of colorful lives, small homes with gardens, pleasant neighborly relations. Today, they are mostly replaced by multi-storey high-rises. The roots of my friend's parents extend to the island of Chios (Sakız). A calm and unpretentious life. It was selected for the 1st State Photography Exhibition in 1984.

İşçi Bayramı, İstanbul, 1 Mayıs 1976

Avuçların içinde bir dünya ve yerlere dökülen çiçekler.

1976 Nisan ayında duvarlar DİSK'in 1 Mayıs'ı İşçi Bayramı olarak kutlayacağını duyuran bu afişlerle doldu. Uzun yıllar sonra 1 Mayıs'ın işçi bayramı olarak kutlanacak olması önemliydi. Bu denli önemli bir olayı fotoğraflamak için İstanbul'a geldim. DİSK yönetiminin yürüyüşü Beşiktaş'tan yapılacağı için, Çalışmama İnönü Stadi'nin tepesine çıkarak başladım Taksim Meydanı'nda devam ettim. Taksim Meydanı'nda Genco Erkal'ın kürsüden okuduğu şiiri hâlâ hatırlarım.

Labor Day, İstanbul May 1, 1976

The globe held in the palms of a hand and flowers scattered on the ground.

In April of 1976, the walls were covered with these posters announcing how DİSK (Confederation of Revolutionary Workers' Unions of Turkey) would celebrate May 1st as Labor Day. It was important to recognize May 1st as Labor Day after many years. I went to Istanbul to photograph such a momentous occasion. Since the DİSK administration would walk from Beşiktaş, I began working at the top of İnönü Football Stadium and continued at Taksim Square. I still remember the poem that celebrated thespian Genco Erkal read from the dais at Taksim Square.

İşçi Bayramı, İstanbul, 1 Mayıs 1976
DİSK yöneticileri toplu halde alana giriyor.

Labor Day, İstanbul May 1, 1976
DİSK (Confederation of Revolutionary Workers' Unions of Turkey) administrators collectively enter the Square.

İşçi Bayramı, İstanbul, 1 Mayıs 1976

Labor Day, İstanbul May 1, 1976

İşçi Bayramı, İstanbul, 1 Mayıs 1976

Labor Day, İstanbul May 1, 1976

İşçi Bayramı, İstanbul, 1 Mayıs 1977

1977 yılında 1 Mayıs kutlamalarının daha organize olduğu gözlenebiliyordu. Bu kez birkaç gün önceden İstanbul'a gelip DİSK'in kendi düzenlediği basın kartını aldım. Bu kez çalışma bölgem Saraçhane ve Tarlabası üzerinden Taksim Alanı idi. Politik bir gerginlik vardı ama Taksim Meydanı'nda boş yer kalmamıştı.

Her şey DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler'in konuşması ve saygı duruşundan sonra başladı. O sırada kürsüde fotoğraf çekiyordum. Bir kare fotoğraf çekebildim. Bizi hemen kürsüden indirip yere yatırdılar ve koruma altına aldılar. Kemal Türkler ile yüz yüze olduğumu hatırlıyorum. Silah seslerinin bomba seslerine karıştığı panik ortamında, "Her şey buraya kadarmış", diye düşünüp beklemeye başladım. Kısa sürede gelen bir arazi aracıyla Kemal Türkler alandan uzaklaştırıldı, sesler azalınca tekrar kürsüye çıktım. Alan bomboş, yerlerde yatan insanlar ve her yer afiş ve pankart dolu. O gün 37 kişinin yaşamını yitirdiğini ertesi gün öğrendim.

Labor Day, İstanbul May 1, 1977

It was evident that May 1st celebrations were better organized in 1977. I arrived in İstanbul a few days earlier to pick my DİSK press card. This time, my area of work encompassed the Taksim neighborhood over Saraçhane and Tarlabası. There was political tension, but Taksim Square was full.

It all began after DİSK President Kemal Türkler delivered his address and the one-minute silence commenced. I was taking photographs at the podium at that instant. I was only able to capture a single frame. They brought us down from the podium and put us down on the floor to keep us protected. I remember being face to face with Kemal Türkler. As the sound of gunshots mixed with bomb explosions in that panic environment, I thought, "This must be it," and began to wait. Soon, an off-road vehicle drove Kemal Türkler from the area; I went back up the podium when the sounds diminished. The square was completely empty; there were people on the ground surrounded by banners and signs. The next day, I learned that 37 people had died.

İşçi Bayramı, İstanbul, 1 Mayıs 1977

Labor Day, İstanbul May 1, 1977

İşçi Bayramı, İstanbul, 1 Mayıs 1977

Labor Day, İstanbul May 1, 1977

İşçi Bayramı, İstanbul, 1 Mayıs 1977

Labor Day, İstanbul May 1, 1977

İşçi Bayramı, İstanbul, 1 Mayıs 1977

Labor Day, İstanbul May 1, 1977

İşçi Bayramı, İstanbul, 1 Mayıs 1977

Labor Day, İstanbul May 1, 1977

CHP Taksim Mitingi, İstanbul 3 Haziran 1977

3 Haziran.1977 tarihinde İstanbul'da Taksim Meydanı'nda yapılan CHP mitingi. Dönemin başbakanının CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit'e suikast yapılacağı ihbarına rağmen miting gerçekleşti ve yaklaşık 500 bin kişinin katıldığı miting, CHP tarihine en geniş katılımlı ve en coşkulu gösteri olarak geçti. 1.Mayıs katliamının üzerinden bir ay geçmesine rağmen, suikast ihbarını duyunca aynı gün Ankara'dan İstanbul'a geldim. Tekrar aynı meydana Türkiye tarihinin önemli günlerinden birisini fotoğrafladım. Suikasta karşı ordunun önemli bir koruması vardı ve miting sorunsuz tamamlandı.

CHP Taksim Rally, İstanbul June 3, 1977

The CHP (RPP) rally held at Taksim Square, İstanbul on June 3, 1977. Despite the warning of a possible assassination attempt against then-prime minister and CHP President Bülent Ecevit, the rally took place and, with the participation of nearly 500 thousand people, it was recorded as the most highly participated and impassioned rally in the history of CHP. Although a month had passed since the May 1st massacre, I arrived from Ankara the same day upon hearing the assassination warning. Once again, at the same square, I photographed one of the important days of Turkish history. The army had serious protection against the assassination attempt and the rally ended without any problems.

CHP Taksim Mitingi, İstanbul 3 Haziran 1977

CHP Taksim Rally, İstanbul June 3, 1977

Ankara, 1978

Üniversite son sınıf öğrencisiyim ve bitirme sınavlarına çalışıyorum. Çalışmama ara verdiğim bir anda pencereden dışarıyı seyretmek istedim. Karda tekerlek izlerinin arasında yürüyen bu çiftin görüntüsü 1989'da "Sokaklar Evler ve Yaşantıları" konulu fotoğraf yarışmasında birincilik ödülünü getirdi.

Ankara, 1978

My senior year in college and I'm studying for final exams. During a short break from studying, I wanted to watch the outside from my window. The image of this couple walking between the tire tracks in the snow brought me the first prize in the competition "Streets, Homes, and Lives" in 1989.

Alsancak, Izmir, 1980

Cumbalı iki katlı eski İzmir evlerinin hayatta olduğu yıllar. Geleneksel bir sünnet düğünü. üç erkek kardeş törenden önce mahalleye gelen atların sırtında gezmeye çıkacaklar. Ama önce bir aile fotoğrafı lazım.

Alsancak, Izmir, 1980

The old, two-storey houses with oriel windows were still intact in those years. A traditional circumcision ceremony. All three brothers will ride the horses brought to the neighborhood before the ceremony. A family photograph is required first.

Kaş Antalya, 1980

Gün boyunca dalarak denizin dibinde para kazanmaya çalışan bir süngerci. Günün en büyük avıyla poz veriyor.

Kaş, Antalya, 1980

A sponger trying to make a living by diving into the sea all day. He is posing with the biggest catch of the day.

Menemen, İzmir, 1988

Uzun işlemlerin sonunda elde şekil verilen ürünler. Bir süre açık havada ön kurutma için bekleyecekleri yere getiriliyorlar. Burada belli bir süre bekledikten sonra fırında pişirilip raflarda yerlerini alacaklar.

Menemen, İzmir, 1988

Hand-crafted after a long process, these objects are brought to the place where they will be kept outdoors for pre-drying. After waiting there for some time, they will be baked in the kiln and assume their places on shelves.

Adrasan Koyu, Antalya, 1991

Ailece gittiğimiz tatillerden birisi. Eşim ve kızlarım kumda oynuyor. Bir yıl sonra "Oyunlar" adlı fotoğraf yıllığında yayınlandı.

Adrasan Bay, Antalya, 1991

One of our family holidays. My wife and daughters are playing in the sand. A year later, this photograph was published in the photography yearbook "Games".

Homa Dalyanı, İzmir, 1994

Balıkçı ağlarını yeni bir av için hazırlamış, belki de dinleniyor. Çocukları ağların arasında mutlu ve huzurlu. Basit şeylerle mutlu olunabilen bir zaman dilimi. Günümüz kompleks dünyasında çocukların bile tercihleri artık farklı.

Homa Fishery, İzmir, 1994

The fisherman prepares his nets for a new catch or maybe he is just resting. The children are happy and peaceful among the nets. It was a time in which simple things were a source of happiness. In the complex world of our times, even children have different preferences.

Pamukkale, Denizli, 1996

Çevre köylerden Pamukkale'yi gezmeye gelen bir aile. Travertenlerin üzerinde hatıra fotoğrafı çekmeden gitmek de olmaz. Onlar bir anı fotoğrafı çekerlerken bana topluca poz vermiş oldular.

Pamukkale, Denizli, 1996

A family visiting Pamukkale from one of the nearby villages. Having a souvenir photo taken on the travertine is a must. As they were having their photograph taken, they were indirectly posing for me as well.

Kızılcaölük, Denizli, 1998

Geleneksel el dokuma tezgâhlarının sonları. Eski ilçe okulunun sınıflarını atölyeye dönüştürmüşler ve ahşap dokuma tezgâhlarını yeniden yaratmışlar. Ziyaretimde önemli markalara el dokuması özel üretim yaptıklarını gördüm. Arkadan gelen güneş ışığındaki silüet, pencerenin içindeki su testisi... Günümüzde hâlâ devam ediyor mu acaba?

Kızılcaölük, Denizli, 1998

The last days of traditional hand looms. The classrooms of the former country school are transformed into workshops and the wooden looms are recreated. During my visit, I realized that they were manufacturing special goods for some leading brands. The silhouette in the sunlight coming from behind, the water pitcher in the window...I wonder if the tradition still continues today.

Tire, İzmir, 1999

Bir zamanlar mutfak tencereleri ısıyı iyi iletmişti için bakırdan yapılır, içi kalayla kaplanırdı. Kullanıldıkça parlaklığı kaybolur, tekrar bu işi yapanlara kalay için verilirdi. Usta önce tencereyi kontrol eder, darbe gören yerlerini çekiçle düzeltir sonra kalay aşamasına geçerdi.

Tire, İzmir, 1999

Due to their heat conducting quality, pots and pans used to be made of copper and the interior would be tin-plated. The polish would wear off over time and they would be entrusted to the tinsmiths to regain their shine. The tinsmith would first inspect the pot, fix damaged parts with a hammer, then would start the tin-plating process.

Kula, Manisa, 2001

Kula'da yaşayan köy öğretmeni eski dostum Mehmet ile halı dokuması yapanları fotoğraflamak için dolaşırken konuk olduğum bir ev. Çalışmam sırasında annesinin arkasında kendi dünyasını yaşayan bu küçük kız konuyu daha zengin kıldı. Fazla düşünmeden çektiğim anlık bir fotoğraf. Tekrar çekimler yapmak istedim ama çocuk utandığı için bu gerçekleşmedi.

Kula, Manisa, 2001

A house I was hosted in as I wandered around with my old friend and village schoolteacher Mehmet, who lives in Kula, to photograph carpet weavers. During my work, the little girl playing in her own world behind her mother further enriched the subject. It was a momentary photograph I took without much consideration. I would have liked to repeat the takes, but the little girl was embarrassed.

Uşak, 2001

Bina inşaatları için basit araçlarla taş kesimi yapan bir usta. Kestiği taş belli bir süre nemli olduğu için kolayca işlenebiliyor. Kurutulduktan sonra inşaatta kullanılabilir duruma geliyor. Kim bilir kaç yıldır bu alanda çalışıyor olmalı ki artık zemine inip çalışabilmek için merdiven kullanıyor. Etrafındaki yüksek taş blok bunu güzel anlatıyor.

Uşak, 2001

A master cutting stone with simple tools for building construction. As the stone he cuts remains moist for some time, it can easily be processed. Once it is dry, it can be used in construction. He must have been working for long years in this field, for he is now using a ladder to access the ground floor to work. The tall stone block around him signifies that as well.

Güzelbahçe, İzmir, 2002

Geleneksel zeytinyağı sıkma atölyesi. Değirmen taşında ezilen zeytinler kıl çuvallara doldurulduktan sonra su presinde sıkılıyor. Günümüz modern üretiminde fazla şansları kalmadı ve tarihteki yerlerini aldılar.

Güzelbahçe, İzmir, 2002

A traditional oil press workshop. Crushed on a millstone, the grinded olives are stuffed into burlap sacks and squeezed in a water press. The traditional oil presses are not as popular in modern production methods anymore and they assumed their place in history.

Eskişehir, 2003

Kömür sobası üretilen bir atölye ve onun kum dökümü yapılan alanı. Sobada kullanılacak demir parçalarının kum kalıplarda dökümü yapılıyor. Dökülen parçaların çıkması için kum kalıbın bozulması gerekiyor. Yeni dökümler için tekrar kalıp haline getirilip işlem devam edecek.

Eskişehir, 2003

A coal burning stove and its sand-casting area. The iron pieces to be used in the stove are first cast in sand molds. In order to take out the cast pieces, the sand molds must be destroyed. They will be re-molded for the new casts to continue with the process.

Kırklareli, 2006

Sapları bir araya getirerek süpürgesini yapan usta. Tek çabası gün içinde hedeflediği sayıya ulaşip zamanını verimli kullanmak. Çalışma ortamı çok küçük. Balıkgözü objektifle hem işini hem de ortamını fotoğraflamak mümkün oldu.

Kırklareli, 2006

A master manufacturing his brooms by assembling the corn. His only objective is to reach the targeted number of brooms and use his time efficiently. The work setting is too small. It was possible to photograph both his craft and the setting by using a fisheye lens.

Edirne, 2006

Geleneksel Kırkpınar güreşlerinde güreşler geniş bir çim alanda yapılmakta ve pehlivanlar oyunun kuralı gereği güreş öncesi zeytinyağı ile vücutlarını kaygan hale getirmek zorundalar. Bu oyunu daha zorlu kılıyor. Güreşlerde centilmenlik de önemli. Fotoğrafta rakipler güreş öncesi el sıkışarak birbirlerine şans diliyorlar.

Edirne, 2006

During the Traditional Kırkpınar Oil-Wrestling Tournament, the matches take place across a wide grass area and the wrestlers are required to pour olive oil over their bodies. This makes the wrestling more challenging. Chivalry is key in wrestling. In the photograph, the competitors are shaking hands and wishing each other luck before the tournament.

Edirne, 2006

Bulgaristan göçmeni Roman müzisyen. Evinin tamiratiyla uğraşırken bir taraftan da ertesi gün gideceği yeni bir düğün için arada saksafonuyla prova yapıyor. Sokaktan geçerken dikkatimizi çekti ve ona konuk olduk.

Edirne, 2006

A Romani musician that emigrated from Bulgaria. As he is tending to the repair of his house, he is also rehearsing with his saxophone for a wedding he'll play at the next day. He drew our attention as we were walking past the street and paid him a visit.

Beykoz, İstanbul, 2007

Metropolün yakınlarında bir köy ve eşiyle birlikte kestane ağacından baston yaparak geçimini sürdüren usta. Çalışması sırasında eşinin okuduğu haber ilgisini çekmiş olmalı ki, işine ara verip gazeteyi almak istiyor.

Beykoz, İstanbul, 2007

A village near the metropolis and a master making a living with his wife by carving walking sticks out of oak trees. The article his wife is reading must have caught his attention because he wants to take a break from work and grab the newspaper.

Diyarbakır, 2008

Adı insanlık tarihiyle birlikte anılmaya başlayan ve Mezopotamya'ya hayat veren nehir. Dicle. Anadolu'da geçtiği ve hayat verdiği yerlerde hâlâ geleneksel yöntemlerle balıkçılık yapılır. Diyarbakır On Gözlü Köprü'de avlanan balıkçı gibi

Diyarbakır, 2008

A river old as the history of humankind, giving life to Mesopotamia. The Tigris (Dicle). People still fish using traditional methods in the areas it runs through and irrigates. Such as the case of the fisherman fishing on On Gözlü Köprü (Bridge of Ten Arches) in Diyarbakır.

Bozdoğan, Aydın, 2008

Geleneksel deve Güreşleri Batı Anadolu'nun önemli etkinliklerindedir. Her yıl kasım ve mart ayları arasında belli bir program dahilinde değişik bölgelerde düzenlenir. Bir araya getirilen erkek develer, içgüdüsel olarak üstünlük mücadelesi yapar. Hayvan sahiplerinin ve görevli veterinerlerin dikkati sonucu birbirlerine zarar vermeden ayrılmaları sağlanır.

Bozdoğan, Aydın, 2008

Traditional camel wrestling is one of the important events of Western Anatolia. It is held annually between November and March as part of a predetermined program in different areas. Brought together, the male camels instinctively struggle for dominance. Under the careful scrutiny of their owners and appointed veterinarians, they are separated from each other without causing any damage.

Bozdoğan, Aydın, 2008

Alanda develer birbirlerine üstünlük mücadelesi verirken etkinlik sponsorları da boyunlarında yöresel poşularıyla içki sofrasında sohbet ediyor. Fotoğraftaki en önemli kişi aslında Roman müzisyen. Bu fırsatı kârâ dönüştürebilmek için zurnasını kulaklarının dibinde çalıyor. Ancak bahşişini aldıktan sonra masaya huzur gelecek.

Bozdoğan, Aydın, 2008

As the camels struggle for dominance in the field, the event sponsors are chatting at the drinking table with their kaffiyahs. The most important figure in the photograph is the Romani musician. He is playing his clarinet in their ears to turn this opportunity into cash. The table will have some peace only after he receives his baksheesh.

Anadolu Hisarı, İstanbul, 2008

Türkiye Eğitim Gönüllüleri Vakfı'nda sertifika töreni. Varoşlarda yaşayan çocuklara eğitimlerinde yardımcı olmak üzere tasarlanmış, gönüllü öğrenci ve öğretmenlerin çabalarıyla yürüyen kuruluş. Fotoğraf 2009 yılında UNDP tarafından Brezilya'da düzenlenen "İnsanlığın Gelişimi" konulu fotoğraf yarışmasında dünyadan en iyi 50 fotoğraftan birisi olarak seçildi.

Anadolu Hisarı, İstanbul, 2008

A certificate ceremony held at the Educational Volunteers Foundation of Turkey (TEGV). Created with the vision of providing extracurricular education to underprivileged children living in the ghettos, this foundation is sustained through the efforts of volunteer students and teachers. In 2009, this photograph was selected one of the best 50 photographs in the competition entitled, "Humanizing Development" organized by UNDP in Brazil.

Haliç, İstanbul, 2009

Çeşitli grupların kurduğu ekiplerle Haliç'te yapılan dragon bot yarışından bir an. Amaçlanan iyi bir takım oyunuyla sonuca gidebilmek. Bunu ekip üyelerinin yüz ifadelerinden ve çabalarından görmek mümkün.

The Golden Horn, İstanbul, 2009

A moment from the dragon boat race with teams of different groups held at the Golden Horn. The objective is to reach the finish line with good team play. It is possible to see that in the expressions and efforts of team members.

Harbiye, İstanbul, 2009

Dr. Türkan Saylan, Türkiye'de çağdaş yaşamı savunan ve pek çok önemli etkinliğe imza atmış bir derneğin kurucusu ve başkanı. Kurucusu olduğu Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği, gerçekleştirdiği bir çok sosyal proje ile toplum yaşamına önemli katkılarda bulundu. Mayıs 2009'da yaşamını yitirdi. Vefatını öğrenen binlerce kişi ona son görevlerini yerine getirebilmek için büyük bir kongre merkezinde bir araya geldiler.

Harbiye, İstanbul, 2009

Dr. Türkan Saylan was the founder and president of an association that defends modern standards of living and has organized countless important events in Turkey to date. The "Association for the Support of Contemporary Living" (ÇYDD) she founded contributed significantly towards social life through the numerous social projects it has undertaken. Dr. Saylan passed away in 2009. After her death, thousands of people gathered at a large convention hall to pay their respects.

Damal, Ardahan, 2010

Eski Anadolu Türkmen geleneğinde üç etek entari önemli bir giyim çeşididir. Üç etek entari, üzerine giyilen boncuk işlemeli giysi ve başlığı kadının toplum içindeki sosyal konumunu gösterir. Okumasını bilen bir kişi bu giysiyi giyen kadının bekar, evli, veya dul olup olmadığını anlar. Bu geleneksel giysi günümüzde Damal'da halen yaşatılan bir giyim tarzı olarak devam etmektedir.

Damal, Ardahan, 2010

The triple-skirt dress is an important garment in Anatolian Turcoman tradition. With the beaded outfit and headgear worn over it, the triple-skirt dress signifies a woman's social status in society. Those who know how to read the symbolisms can tell if the wearer of the dress is married, single, or widowed. This traditional outfit still survives in Damal, Ardahan.

Sazkara köyü, Hanak Ardahan, 2010
Tarihi Aslanağa Evi'nde aile portresi.

Sazkara Village, Hanak, Ardahan, 2010
Family portrait at the historic Aslanağa House.

İkili portre. Sazkara köyü, Hanak Ardahan, 2010

Double portrait. Sazkara Village, Hanak Ardahan, 2010

Antakya, 2010

Antakya, yüzyıllardır farklı dinlerden ve mezheplerden kişilerin barış içinde yaşadığı bir kent. Musevilik bunlardan birisi. Ama artık o kadar az kaldılar ki, sinagogda dinsel törenin yapılabilmesi için asgari sayı olan on kişiyi toplamakta zorlanıyorlar.

Antakya, 2010

Antakya (ancient Antioch) has been home to the peaceful coexistence of people of diverse religions and sects for centuries. Judaism is one of these. However, the Jews of the area are so few in number that they have difficulty finding the ten people necessary to hold a religious service at the synagogue.

Karaburun, İzmir, 2010

1922 yılında Karaburun'daki köylerini terk etmek zorunda kalıp Yunanistan'a göç etmek zorunda kalanların torunlarıyla 2010 yılında ortak bir çalışma için bir araya geldik. Çalışmayı yürüten Andreas geçmişte atalarının yaşadıkları yerleri ziyaret ederken evin yeni sahibine bir demet çiçek götürerek yeni dostluk bağlarını kurdu.

Karaburun, İzmir, 2010

In 2010, we came together for a joint project with the grandchildren of people who were forced to leave their villages in Karaburun and migrate to Greece in 1922. While visiting the former home of his ancestors, project director Andreas took a bouquet of flowers to the new owners of the house and planted the seeds of a new friendship.

İstanbul, 2010

Kapalıçarşı Ustaları çalışmasından bir an. Bir çalışma sonrasında yardımcım Eva, Armenak usta ile birlikte bir anı fotoğrafı çekti. Hazırlık sırasındaki göz temasları kaçırılmaması gereken bir andı.

İstanbul, 2010

A moment from the Masters of Grand Bazaar series. After the shoot, my assistant Eva wanted to have a souvenir photo taken with Master Armenak. Their eye contact during the preparation was not to be missed.

Kars, 2010

Kaz, Kars ekonomisi için önemli bir kaynak. Geleneksel Kars mutfağının da vazgeçilmez tatlarından. Köylünün açık alanlarda büyütüp yetiştirdiği kazlar daha sonra kesilerek tuzlanır ve saklanır. Anadolu'nun başka yerlerinde karşılaşılan koyun ve keçi sürüleri Kars'ta yerini kaz sürülerine bırakır.

Kars, 2010

The goose is an important resource for the economy of Kars. It is also an indispensable delicacy of traditional Kars cuisine. The geese villagers breed outdoors are later slaughtered and preserved in salt. The herds of sheep and goat encountered in other parts of Anatolia are replaced by flocks of geese in Kars.

İstanbul, 2010

İstiklal Caddesi, sokak müzisyenleriyle ünlüdür. Daha önce karşılaşmadığınız bir enstrümanı görebilir, değişik etnik müzikleri dinleyebilirsiniz.

İstanbul, 2010

İstiklal Caddesi (Avenue) is famous for its street musicians. You can see an instrument you've never encountered before or listen to different kinds of ethnic music.

Çıldır Gölü Ardahan, 2011

Çıldır gölü, Türkiye'nin kuzeydoğusunda, denizden yaklaşık 2000 metre yükseklikte. Kışın soğuk aylarında göl tümüyle donar ve balıkçılar yaklaşık 40 cm kalınlığındaki buzı kazmalarla kırıp delik açarak mesleklerini sürdürür. Balık avından sonra aynı delikten ağlar tekrar göle bırakılır. Ertesi gün geldiklerinde delik donmuş olsa da kırması daha kolaydır. Bu uğraşı kış boyunca böyle devam eder.

Lake Çıldır, Ardahan, 2011

Lake Çıldır is located in the northeastern part of Turkey, approximately 2000 meters above sea level. During cold winter months, the lake entirely freezes over and the fishermen continue their craft by cracking the 40 cm-thick ice with shovels and opening fish holes. After the fishing is completed for the day, they release their empty nets into the lake through the same hole. The next day, even if the hole is frozen, they find it less difficult to break again. This pattern continues throughout the winter.

İstanbul, 2010

Yirmi yıldır her cumartesi günü saat 12.00 de aynı yerde oturarak kaybolan yakınlarını ellerinde fotoğrafları ve çiçekleri ile bekleyen anneler. Bugüne kadar bekledikleri hiç geri gelmedi.

Fotoğraf 2015 yılında Kanada, "University of British Columbia" tarafından insan hakları konusunda yapılan çalışmalara verilen Allard Ödülü ile onurlandırıldı. Yarışma komitesi fotoğrafı aşağıdaki gerekçelerle ödüle değer gördüğünü açıkladı. "Allard Ödülü Fotoğraf Yarışması jüri heyetinin bu fotoğrafı ödüle değer bulmasının temelinde yakınlarını kaybetmenin aileler ve yakın çevreleri üzerinde on yıllar sonra bile nasıl derin ve kalıcı bir etki bıraktığını gözler önüne sermesi yatıyor. "

İstanbul, 2010

Mothers have been sitting at the same exact spot with flowers and photographs of their lost relatives in their hands every Saturday at noon for the last twenty years. None of the lost ones showed up so far.

In 2015, the photograph was awarded the Allard Prize by the University of British Columbia, which is given to works in the field of human rights. The competition jury said the following on the selection of the photograph: "The Allard Prize Photography Competition" jury selected this photograph as it depicts the heavy and ongoing impact of forced disappearances on families and their communities, even decades later."

İstanbul, 2011

Onlar son yirmi yıldır her cumartesi günü geçmişte kaybolan yakınlarını ellerinde fotoğraflar ve çiçeklerle bekleyişlerini sürdürüyor. Hava koşullarına aldırış etmeden, her cumartesi saat 12.00'de aynı noktada yere oturarak yoldan geçenlere hikâyelerini anlatıyorlar. Beyazlaşan saçlarıyla kim bilir kaç kez anlatmış-tır hikâyesini. Ama her geçen gün onu dinleyenlerin sayısı artıyor. Adalet arayanların yaş ortalaması her geçen gün düşüyor. Fotoğraftaki küçük kız belki de hiç tanımadığı amcası ya da dayısı için adalet arayışına destek veriyor. Geçen yirmi yıl içinde bazı anneler hayatlarını kaybetti. Ama geriden gelen gençler bu nöbeti sürdürüyor.

İstanbul, 2011

They have been waiting every Saturday for the past twenty years with photographs of their lost relatives and flowers in their hands. Disregarding the weather conditions, they sit at the same spot every Saturday at noon and tell their stories to the passers by. This mother with whitening hair must have told her story countless times. Yet, her listeners increase in number with each passing day. The average age of justice seekers is getting younger over time. The young girl in the photograph is supporting the call for justice for an uncle she may never have met. Some mothers died over the past twenty years, but the young generation is taking over their post.

Diyarbakir, 2011

2011 yılı Nevroz kutlamaları. Kalabalık, kürsünün önüne kurulan barikatları aşmak için mücadele ediyor. Topluluk, bir arkadaşlarını tel örgülerin üzerinden geçirmeye çalışırken güvenlikten sorumlu olanlar da geriye itmeye çalışıyor. Kişi havada asılı kalmış. Hem eylemi hem de katılımcı sayısının çokluğunu gösterebilmek için balıkgözü objektif güzel bir tercih oldu.

Diyarbakir-, 2011

Nowruz celebrations of 2011. The crowd is struggling to get through the barricades set in front of the dais. As the people are trying to help a friend climb the wire fence, the security guards are pushing him back. The man is suspended mid-air. The fisheye lens was a good choice for revealing both the rally and the large number of participants.

Zeyrek, İstanbul, 2012

Öğrencilerimle sokaklarda dolaşırken çalışmalarımızı evinin cumbasından izleyen kadın ilgimi çekti. Zamana karşı direnen evi, yağmura karşı çatısını brandayla örtmesi ve gerdiği iplerin arasından bakışı güzel bir kompozisyon oldu.

Zeyrek, İstanbul, 2012

As I was wandering around the streets with my student, the woman watching us work from the oriel window of her house caught my attention. Her house, which managed to withstand the cruelty of time, the tarpaulin stretched over the roof against rain, and her gaze between the stretched ropes created a beautiful composition.

İstanbul, 2012
Cem töreni. Şahkulu Sultan Dergâhı.

İstanbul, 2012
Djam (Cem) service. Şahkulu Sultan Dervish Lodge.

İstanbul, 2012
Cem töreni. Şahkulu Sultan Dergâhı.

İstanbul, 2012
Djam (Cem) service. Şahkulu Sultan Dervish Lodge.

Balıkesir, 2013

Geleneksel keçe kumaşını atölyesinde üreten bir usta. Koyun yünü makinede tarandıktan sonra yerdeki örtü üzerine düzgünce konuluyor ve elle sıkıştırılarak kaba bir kumaş haline getiriliyor. Çobanları dağda soğuktan koruyan giysi olan "kepenek" keçeden yapıldığı gibi, bazı geleneksel folklorik giysiler de keçeden yapılmaya devam ediyor. Geleneksel üretim, yerini makinelere devrederken bunu yapan ustalar da gelecekte kalmayacak.

Balıkesir, 2013

A master manufacturing the traditional felt fabric at his workshop. After sheep's wool is combed in the machine, it is neatly placed on the cloth on the floor and is transformed into a coarse fabric by being manually squashed. In addition to the cloak known as "kepenek" shepherds wear in the mountains to protect their bodies against the cold, some traditional folkloric garments are also made of this felt. As machines increasingly replace traditional production, the masters that make felt will not be carried into the future.

Balkesir, 2013

Balkesir, 2013

Tarlabaşı İstanbul, 2012

Tarlabaşı'nın İstanbul'un kent kültüründe önemli yeri var. Eski yerleşimcileri terk ettikten sonra kısmen boş kalan bölge, zaman içinde düşük gelir gruplarının yerleşim yeri haline gelmiş. Kentin merkezinde kalan bu bölge, lüks konutların yapılabilmesi için yok edilmeye başlandı. Yalıtılmış lüks siteler yerine sokak arkadaşlıklarını, komşulukları hatırlatacak bir görüntü.

Tarlabaşı, İstanbul, 2012

Tarlabaşı holds an important place in the urban culture of Turkey. Partly abandoned after its former residents left, the area soon became the settlement of low-income groups. Located at the center of the city, the area is now being torn down and gentrified for the construction of luxury apartments. A view that will remind us of friendships and neighborly relations on a street now being rapidly occupied by isolated living complexes.

Gerger Adıyaman, 2014

Geleneksel tarım aletleri üreten bir atölye ve ustası. Bir kömür ocağında ısıtılan demir, elde dövülerek şekil veriliyor. Üretimin ne olacağına bölgenin ihtiyaçları yön veriyor. İhtiyaç ne olursa olsun usta aynı. Demirin ne kadar ısıtılacağına ve elindeki çekiçle neresine vurulacağına o karar veriyor.

Gerger, Adıyaman, 2014

A workshop and its master producing traditional farming tools. Heated in a coal furnace, the iron is forged and shaped manually. Needs of the region determine production. Regardless of the demand, the master performs his craft the same way. He decides how much heat the iron requires or where to hit with the hammer in his hand.

Adiyaman, 2014

Antik Pere kenti, Adiyaman tarihinde Kommagene uygarlığının önemli bir bölgesi. Kayalara oyulmuş pek çok kaya mezarı var. Mezarların fotoğraflarını çekerken karenin içine giren davetsiz bir konuk fotoğrafını çekmemi istedi. Bazen böyle davetsiz yöresel konuklar konuyu daha zengin kılıyor.

Adiyaman, 2014

The ancient city of Perre was an important region of the Kingdom of Commagene in the history of Adiyaman. The area features numerous sepulchers cut in rocks. An uninvited guest entering the frame as I was photographing the sepulchers asked me to take his picture. Sometimes, such uninvited local guests add some richness to the frame.

Geleneksel Kar Güreşleri

Veliköy, Şavşat- Artvin 2016

Geçmişte cuma namazı çıkışında köy imamının öncülüğünde yapılan kar güreşleri günümüze kadar taşınmış. Bölge insanının ortak kültürü olan bu güreşler, Kafkas ülkeleri ile bir kültür alışverişi oluşturmuş. Kafkaslardaki diğer ülkelerden güreşlere katılımlar olmuş, Şavşat'tan da oralara gidip güreşmişler. Bu kültürün sürdürülebilir olması en güzel yanı. Düşük kilolarda mücadele eden küçük güreşçiler gelecek için en büyük umutları.

Traditional Snow Wrestles

Veliköy, Şavşat- Artvin 2016

In the past, snow wrestles were led by the village imam after the Friday prayer and the tradition continues today. As a cultural event common to the locals of the region, these wrestles resulted in a cultural exchange with Caucasian countries. Other countries in the Caucasus participated in the wrestles and locals from Şavşat also traveled there to wrestle. The most beautiful aspect of this culture is its sustainability. Wrestlers fighting in lighter weights are their greatest hope for the future.

ÇİN

2014 ve 2015 yıllarında iki kez sınırlı da olsa gezme ve fotoğraf çekme olanağım oldu. 2014 yılında günümüz başkenti Pekin'de başlayan yolculuğum tarihi İpek Yolu'nun başlangıç noktası olan eski başkent Xian'da son buldu. Yaklaşık 1500 kilometrelik bu yolculukta Çin Seddi, tarihi Ping Yao kenti ile Xian'daki Müslüman toplumunu ve imparatorun yeraltı ordusunu ziyaret edip fotoğrafladım. İki hafta süren bu yolculuğum tekrar Pekin'de sona erdi.

2015 yılında ise hedefimde Tibet otonom bölgesi başkenti Shangri La ve güneyindeki Dali kentleri vardı. Shangri La'nın kuzeyindeki Budist Nixi köyünde başlayan yolculuğum 500 kilometre güneydeki Müslüman Dong Lian Hua köyünde son buldu. Budistler için kutsal olan Tibet'n başkenti Lasa'daki büyük Manastırdan sonra ikinci sırada olan ve küçük Potala diye anılan Songzanlin Manastırını gezdim. Seyahatim'de Çin tarihinde önemli olan eski "At ve Çay Yolu"nu izledim. Geçmişte bu yoldan atlı arabalar ve atlarla güneyden Tibet'e çay taşınmış ve yöreye zenginlik sağlanmış.

Bu iki seyahatimin temelinde UNESCO ve CFPA* tarafından düzenlenen İnsanlık Fotoğraf Ödülleri yarışmasında ödül almam ve Çin'e davet edilmem vardı. İlk seyahatim sırasında Xian Büyük Camii'nde yaptığım bir fotoğraf çalışmasıyla yeniden ödül kazanıp ikinci kez Çin'e seyahat etme fırsatı buldum. Çalışmanın konusu Ramazan ayında cami'de hazırlanan ve topluca yenen iftar yemeğiydi. Onu da ayrı bir portfolyo olarak albüme ekledim.

CHINA

In 2014 and 2015, I had two opportunities to travel to and photograph in China. My journey in 2014 began at the capital Peking and ended in Xian, the starting point of the historic Silk Road. In this roughly 1500 kilometer-long journey, I visited and photographed the Great Wall of China, the historic city of Ping Yao, and the Muslim community in Xian and the underground army of the emperor. My two-week journey ended back in Peking.

In 2015, my itinerary included Shangri-La, capital of the Diqing Tibetan Autonomous Prefecture and the city of Dali to its south. This time, my journey began in the Buddhist village of Nixi to the north of Shangri-La and ended in the Muslim village of Dong Lian Hua, 500 kilometers to its south. I visited the Songzanlin Monastery, also known as the Little Potala Palace, which is the second largest monastery after the one in the Tibetan capital Lhasa. During my travels, I followed the ancient "Horse and Tea Route," which holds an important place in Chinese history. In the past, horse carriages and horses delivered tea from the south to Tibet, bringing prosperity to the area.

My two journeys were prompted by the fact that I had received an award in the Humanity Photo Awards organized by UNESCO and CFPA and had been invited to China. I won another award with the photograph work I executed on the Great Mosque of Xian during my first visit and traveled to China for the second time. The subject of the series was the iftar (breaking of the fast) dinner prepared and served to the community at the mosque during the month of Ramadan. I also added that as a separate portfolio to the album.*

CFPA* China Folklore Photographic Association (Çin Folklor Fotoğraf Derneği)

Çin Seddi, Pekin, 2014

The Great Wall of China, Peking, 2014

Yonghegong Lama Manastırı, Pekin, 2014

Yonghegong Lama Monastery, Peking, 2014

Kaplumbağa Terapisi, Ping Yao, 2014

Turtle Therapy, Ping Yao, 2014

Yöresel tren ile Ping Yao'dan Xian'a 10 saatlik bir yolculuk, 2014

A 10-hour journey with the local train from Ping Yao to Xian, 2014

İmparatorun yeraltı Ordusu, Terracotta Müzesi, Xian, 2014

The Underground Army of the Empire, Terracotta Museum, Xian, 2014

Ulucami'yi ziyaret eden bir aile, Xian, 2014

A Family Visiting the Great Mosque, Xian, 2014

Büyük Buda Manastırı önünde günbatımı dansı, Shangri-La, 2015

Sunset Dance in front of the Great Buddha Monastery, Shangri-La, 2015

Nixi Köyü çömlekçisi, Shangri-La, 2015

Nixi Village Potter, Shangri-La, 2015

Başkan Mao ve Ma Ying, Shangri-La, 2015

Chairman Mao and Ma Ying, Shangri-La, 2015

Ot kurutma platformları önünde portre, Shangri-La, 2015

Portrait before the Weed Drying Platforms, Shangri-La, 2015

Budist rahip portresi, Shangri-La, 2015

Portrait of a Buddhist Monk, Shangri-La, 2015

Tibet folklörü, Shangri-La, 2015

Tibetan Folklore, Shangri-La, 2015

Songzanlin Manastırı, Shangri-La, 2015

Songzanlin Monastery, Shangri-La, 2015

Songzanlin Manastırı, Shangri-La, 2015

Songzanlin Monastery, Shangri-La, 2015

Naxi müzisyeni, Shangri-La, 2015

Naxi Musician, Shangri-La, 2015

Naxi yerleşkesinde şaşkınlık anı, Shangri-La, 2015

A Moment of Surprise on the Naxi Campus, Shangri-La, 2015

Xiaguan Camisi'nde Kurban Bayramı namazi, Dali, 2015

Eid al-Adha Salaat at the Mosque of Xiaguan, Dali, 2015

Xiaguan Camisi'nde Kurban Bayramı duası, Dali, 2015

Eid al-Adha Prayer at the Mosque of Xiaguan, Dali, 2015

Xiaguan Camisi'nde Kurban Bayramı namazı, Dali, 2015

Eid al-Adha Salaat at the Mosque of Xiaguan, Dali, 2015

Köy içi ulaşım, Müşteri bekleyen motor, Xiao Wei köyü, Dali, 2015

Inner-village Transportation, Motorcycle Awaits Customers, Xiao Wei Village, Dali, 2015

Köy müzesini ziyaret, Dong Lian Hua köyü, Dali, 2015

Visit to the Village Museum, Dong Lian Hua Village, Dali, 2015

Xian Ulucami'de İftar Yemeği

2014 yılında Çin'de son durağım eski başkent Xian oldu. Ping Yao'dan hareket ettikten on saat sonra lokal bir trenle gece ulaştım. Sabah otelden dışarı çıktığımda Müslüman bir mahallede olduğumu gördüm. Xian'da yaklaşık 150.000 müslüman yaşıyor ve 17 camide ibadetlerini yapıyorlar. Xian'da yaşayan Müslümanlar Çin'deki 56 etnik gruptan Hui'lere mensup. Huiler, dil ve fiziksel yapı açısından nüfusun büyük bölümünü oluşturan Han ulusuyla aynı olup İslam dinine bağlılar. Dilleri Çince olan Hui'lerin dini kelime hazinelerinde geniş kapsamlı Arapça, Farsça ve Türkçe kökenli kelimeler de bulunuyor. Gezdiğim iki caminin ortalama yaşı 1300 yıl. Camiler Tang hanedanlığı zamanında yaptırılmış. İmparatorun fermanları camilerin avlusunda taşta yazılı olarak günümüze kadar ulaşmış. Günümüzde kent kültürünün birer parçası durumundalar.

Ramazan ayının ilk günleriydi. Sokakta dolaşırken camında İstanbul posterleri asılı bir dükkân görüp içeri girdim. Adının Yahya olduğunu öğrendiğim kişiye Türkiye'den gelen bir fotoğrafçı olduğumu ve Xian'daki müslüman kültürünü fotoğraflamak istediğimi anlattım. Bir sonraki gün Ulucamide iftar yemeği olduğunu öğrenince ertesi gün buluşmak üzere ayrıldık. Yahya ile birlikte Ulucami'ye gidip önce caminin müdürüyle tanıştık ve onun onayı alarak çalışmamı gerçekleştirdim. Birinci gün kaçırdığım sahneleri ikinci gün tamamladım.

Çarşıdaki Müslüman esnafın yardımıyla malzemeler alınıp caminin mutfağında yemekler hazırlanıyor. İftar saatinde imam her yerde olduğu gibi ramazan sohbeti yapıyor, onun ardından yemekler dağıtılıp topluca yeniyor. Camide topluca namaz kılıyor.

Breaking Fast at the Great Mosque of Xian

In 2014, my final destination in China was the former capital Xian. Ten hours after departing from Ping Yao, I reached Xian on a local train at night. When I stepped out of the hotel in the morning, I realized I was in a Muslim neighborhood. Approximately 150,000 Muslims live in Xian and they worship at 17 different mosques. The Muslims living in Xian belong to the Hui, one of the 56 ethnic groups in China. The Hui people are ethnically and linguistically similar to the Han, which constitutes the majority of China's population, but they practice Islam. Although they speak Chinese, the religious vocabulary of the Hui people contains a large number of words in Arabic, Persian, and Turkish. The average age of the two mosques I visited is 1300; they were built during the Tang Dynasty. Inscribed in stone, the edicts of the Emperor have survived to date in the courtyard of the mosque. Today, they are an integral part of the urban culture.

It was the early days of Ramadan. As I was walking through the streets, I saw a shop with İstanbul posters on the window and walked in. I told the gentleman, whose name was Yahya, that I was a photographer from Turkey and that I wished to photograph the Muslim culture in Xian. He told me about the iftar dinner at the Great Mosque the next day, so we agreed to meet there. I went to the Great mosque with Yahya and met the director of the mosque first and executed my work with his permission. On the second day, I completed the scenes I missed the first day.

The supplies are bought with the help of the Muslim shop owners in the bazaar and the food is prepared in the mosque kitchen. During the breaking of fast, the imam holds a Ramadan discussion, like everywhere else in the world, after which the food is distributed and enjoyed by the community. Then, the community performs the salaah at the mosque.

This work was awarded the "Humanity Photo Award" in the category of "Living Custom" organized in China by UNESCO and CFPA in 2015.

CFPA* China Folklore Photographic Association (Çin Folklor Fotoğraf Derneği)

Xian Ulucami

The Great Mosque of Xian

Xian Ulucami'de İftar Yemeği

Breaking Fast at the Great Mosque of Xian

Xian Ulucami'de İftar Yemeği

Breaking Fast at the Great Mosque of Xian

Xian Ulucami'de İftar Yemeği

Breaking Fast at the Great Mosque of Xian

Xian Ulucami'de İftar Yemeği

Breaking Fast at the Great Mosque of Xian

Ezidi Mülteci Kampları. 21. Yüzyılda Yaşanan İnsanlık Dramı

Ezidiler çoğunlukla Kürtçe konuşan bir etnik topluluk. Eski Mezopotamya dinlerine ve Zerdüştlüğe uzanan bir inanç sistemleri var. Dünyanın sonsuzluğuna inanan ve doğaya saygı duyan bir toplum. İnançlarına göre Dünya'yı yaratan tanrı onu asla yıkmaz. Günde üç kez güneşe dönerek ibadet ederler ve çarşamba günleri dinlenme günleridir. İnançlarına göre ilk insan çarşamba günü yaratılmıştır. Günümüzde dünyada yaklaşık 800.000 Ezidinin yaşadığı tahmin ediliyor. Bu nüfusun 650.000'i Kuzey Irak'ta. Bugün kendi hesaplarına göre 74. Soykırımlarını yaşıyorlar. Bunun nedeni, farklı bir inanç sistemine sahip olmaları. Dinlerini değiştirmek istemedikleri için, her dönemin hâkim inanç sistemi savunucularınca soykırıma uğratılmışlar.

Günümüzde radikal İslamcıların kuzey Irak'ta Ezidilerin yaşadığı bölgeleri ele geçirmesinden sonra kaçarak Şengal dağına sığındılar. Şengal Dağı onlar için kutsal bir bölge. Oluşturulan bir güvenlik koridorundan geçirilerek Türkiye sınırına getirilmişler. Belediyeler ve hükümet tarafından oluşturulan kamplarda temel gereksinimlerini karşılayabiliyorlar.

Çok kişiyle söyleşi yaptım. İnsan, söyleşiler sırasında anlatılanları dinledikçe empati yapmak bile istemiyor. Canlı söyleşilerde anlatılan çok şey var. Ama on yedi yaşında lise 2. sınıf öğrencisi Halime'nin söyledikleri insanı yaralıyor: "On yıl okudum. Geldiğim hale bakın."

Yıkılan binlerce hayal, belirsiz bir gelecek ve umutla bekleyiş.

Yazidi Refugee Camps. A Human Tragedy in the 21st Century

The Yazidis are a predominantly Kurdish-speaking community. Their faith extends back to ancient Mesopotamian religions and Zoroastrianism. They believe in the infinity of the world and respect nature. According to their faith, the God that created the World would never demolish it. They worship three times a day by facing the sun and Wednesday is their holy day. This day commemorates the creation of the first man. The number of Yazidis is estimated to be nearly 800,000 in the world. 650,000 of these live in Northern Iraq. Based on their calculations, they are currently experiencing their 74th genocide. The reason for their persecution is their non-Islamic belief system. As they do not wish to change their religion, they have been massacred by the defenders of the dominant faiths of different periods in history.

Recently, after radical Islamists captured the areas of Northern Iraq in which Yazidis lived, they fled and sought refuge in the Sinjar Mountains. Mount Sinjar is a sacred area for them. Passing through a security corridor, they were brought to the Turkish border. They can meet their basic needs in the refugee camps set up by local municipalities and the government.

I interviewed dozens of people. When you listen to their accounts, you cannot have enough empathy for what they have been going through. Many things are said in live interviews. Yet the words of seventeen year-old high-school junior Halime leaves you heart-stricken: "I studied for ten years. Look at where I am."

Thousands of broken dreams, an uncertain future, and a hopeful period of waiting.

Beşiri Mülteci Kampı, Batman 2014

Küçük Medyum

Kamptaki son günümde gelecekte haber veren küçük bir kız olduğunu söylediler. Babası da Ezidilikteki kast sistemlerinden birisi olan "pir" seviyesinde. Kız onlar için kutsal olan Çarşamba gününde kendisine müracaat eden kişiye ne olacağını söylüyor. Ama bunun için salı gününden gidip kendisi ile görüşmek ve anlatmak gerekiyor. Cumartesi günü ayrıldığım için benim böyle bir şansım olmadı. Ama beni kırmayarak çadırının önünde poz verdi.

Beşiri Refugee Camp, Batman 2014

The Little Medium

On my last day, they told me that there was a little clairvoyant girl at the camp. Her father is a member of one of the three Yazidi castes, namely "pir," a title for a spiritual guide. On Wednesdays, which is considered sacred in their tradition, the young girl tells people seeking counsel what their future holds. However, in order for her to do that, one needs to see her on Tuesday and tell her about his concerns. Since I was leaving on a Saturday, I did not get a chance to do this. Still, she did not turn me down and posed in front of the tent.

Beşiri Mülteci Kampı, Batman 2014

Savaşın Kirli Yüzüne Karşın Eğitime Devam

Kampta yaşayan çocukların bir kısmı kendileri gibi mülteci olan öğretmenlerin gözetiminde eğitimlerine devam ediyorlar. Arap alfabesi ile Kürtçe eğitimi kendi ülkeleri dışında sürdürmeleri çok zor. Okulun amacı çocukları eğitimden koparmamak ve savaşın acı yüzünden biraz uzaklaştırabilmek.

Beşiri Refugee Camp, Batman 2014

Education Continues Despite the Ugly Face of War

Some of the children living at the camp continue their education under the supervision of teachers, who are refugees like themselves. It is very difficult for them to receive Kurdish education in Arabic alphabet outside of their own countries. The objective of the school is to make sure their studies are not interrupted and to distract them from the ugly face of war.

Diyarbakır Mülteci Kampı, 2014

Akşam Yemeği Dağıtımı

Kampta küçük mahalleler var. Yemek arabaları ile her mahalleye teslim edildikten sonra bu işle görevli olanlar çadırlardan gelenlere sırasıyla yemeklerini dağıtıyorlar. Bu akşamın menüsünde kurufasulye, pilav ve haşlanmış patates var. Bazen meyve verildiği de oluyor.

Diyarbakır Refugee Camp, 2014

Dinner is Served

There are small neighborhoods at the camp. After food is delivered to each neighborhood by car, the appointed individuals distribute food from the tent. Tonight's menu includes haricot beans, rice, and boiled potatoes. Sometimes fruit is offered as well.

Diyarbakır Mülteci Kampı, 2014

Bir Hüzün Hikayesi

Eşinin gözleri önünde başının kesilmesinden sonra 4 çocuğu ile birlikte kaçan Adile Aşur'un hikayesi. Yaşadıkları travmanın düzelmesi uzun zaman alacak, gördüklerini ise unutamıyacaklar. Anlattıkları bir korku filmi gibi. Diyarbakır'daki kampta eşinin kız ve erkek kardeşleri ile aynı çadırda bir araya gelmişler, birbirlerine destek oluyorlar. Bayanların hepsinde yas gereği kahverengi giysi ve başörtüleri var.

Diyarbakır Refugee Camp, 2014

A Story of Tragedy

This is the story of Adile Aşur, who fled with her four kids after her husband was beheaded before her. It will take a long time before they recover from the trauma, but they will never forget what they witnessed. Their story is nothing less than a horror film. They reunited with the brothers and sisters of her husband at the camp in Diyarbakır; they are trying to support each other. Per mourning tradition, all the women are wearing brown clothes and hijabs.

Şırnak Mülteci Kampı, 2015

Kamptaki Che

Ezidi kast sisteminde şeyhler toplumsal piramidin tepesindeki kişilerdir. Böyle bir kişi ile alt tabakadan isyancı bir genci Che maskesiyle yan yana konuşurken görmek her zaman mümkün olmaz.

Şırnak Refugee Camp, 2015

Che at the Camp

In the Yazidi cast system, the sheikhs are at the top of the social pyramid. It is; therefore, not common to see a sheikh and a young rebel wearing a Che mask side-by-side, talking.

Şırnak Mülteci Kampı, 2015

Kafiya Xalef

Kalifa Xalef Şengal'de tarımla uğraşan bir ailenin kızı. Ölmek için ülkesini terketmek zorunda kalmış. Ağustos ayında günde 9 saat yol yürüyerek 19 günde Şırnak'a ulaşmışlar. Lise 11.sınıf öğrencisi. Öğrenimini tamamlamayı istiyor ama mülteci yaşamında bunu tamamlaması zor görünüyor. Suni tahta ile ayrılan yatak odasının duvarında özlemini duyduğu kentinin adı ve inancı için kutsal olan güneş sembolü var. Onlara bakarak geçmiş yaşamını hatırlıyor.

Şırnak Refugee Camp, 2015

Kafiya Xalef

Kalifa Xalef is the daughter of a farmer family in Sinjar. She was forced to leave her country to avoid being killed. They walked nine hours per day in August to reach Şırnak in 19 days. She is a junior in high school. She wants to complete her studies, but education remains a challenge in a refugee camp. Separated by chipboard, the wall of her bedroom features the name of her hometown and the sun, a symbol of her faith. She recalls her past life by looking at them.

Mülteci Kampı, 2015

Hacı Murat Halef ve Ailesi

"Arazimiz yoktu, hayatımızı başkalarının tarlalarında çalışarak geçiriyorduk. Biz Sürun ilçesindeydik. İşid'in Şengal'e girdiğini duyunca hemen kaçtık. Önce Kürdistan'a sığındık. Zaho'dan yürüyerek Roboski'ye 7 saatte geldik. Roboski'den sonra Mardin belediye kampında 4 ay yaşadık. Mardin kampı otogardı. Onlardan çok memnunduk. Buraya gelmek istemedik ama onlar gönderdi. Bizim için Irak'a geri dönmek çok zor. "

Refugee Camp, 2015

Hacı Murat Halef and his family

"We didn't own land; we made a living by working at other people's fields. We are from the county of Surun. When we heard that ISIS had entered Sinjar, we fled at once. We first sought refuge in Kurdistan. Then, we walked from Zahor and reached Roboski in 7 hours. After Roboski, we lived at the Mardin municipal camp for four months. The Mardin camp was a bus station. We were very happy there. We did not want to come here, but they sent us. It is very difficult for us to return to Iraq."

Karaburun, İzmir

600 yıl önce merkezi otoriteye direnerek yaratılan eşitlikçi bir toplumun merkezi. Kadın dışında her şey eşittir denerek kurulan ve üç yıl boyunca direnen bir yönetim biçimi. Sonucu kanlı da olsa bunun yaratılabileceğini ortaya koymuşlar. Bugün yaşayan bazı geleneklerde izlerini görebiliyoruz. Bunların en önemlisi, her ramazan bayramı arifesinde Sarpıncık köyünde hazırlanan arife yemeğidir. Köyde herkes bütçesine göre katılır ama hazırlanan dört çeşit yemekten ihtiyacı kadar alır. O gün köyde herkes aynı yemeği yer, aç kalan olmaz. Bu isyanın bastırılmasından sonra Anadolu'dan getirilerek yerleştirilen yörükler bugünkü etkin kültürlerin başında geliyor. Kıyılarda Rumlardan kalma geleneksel dalyan balıkçılığı, zeytincilik ve nergis çiçeği üretimiyle kültür zengini bir bölge.

Hayatımın yarısını Karaburun'daki evimde geçirdiğim için bölgenin kültürel zenginliğinin ve zaman içindeki değişiminin de tanığıyım. Karaburun ile ilgili çalışmalarım ayrı bir kitap konusu olabilecek kadar geniş. Burada sadece birkaç örneğe yer vereceğim.

Karaburun, İzmir

The center of an egalitarian society created by resisting the central authority 600 years ago. A form of administration that was founded on the basis that everything -except women- was equal and struggled to survive for three years. Even if their resistance ended in bloodshed, they proved that it could come true. We still see the traces of this culture in certain surviving traditions. The most important one of these is the arife dinner prepared at the village of Sapıncık each year on the last day of Ramadan. Everyone in the village participates to the extent their budget allows, but only takes as much as they need from the food prepared. That day, everyone in the village eats the same food; no one goes hungry. The yoruks brought from Anatolia and settled here after the quelling of the rebellion constitute one of the dominant cultures here today. The area is culturally rich and diverse with fisheries left behind from the Greeks on the shores, olive growing practices, and the production of daffodils (narcissus).

Since I spent half my life in my house in Karaburun, I am witness to the cultural diversity of the region and the transformation in underwent over time. My work on Karaburun is rich enough to constitute a separate book. I shall only include a few examples here.

Sarpıncık Köyü, 1997

Artık tarihte kalmış bir görüntü. Eşek ya da at tarafından döndürülen değirmen taşıyla ezilen zeytinler kıl çuvalara doldurulur, üzerine sıcak su döküldükten sonra köyün erkekleri tarafından elle sıkılırdı.

Sarpıncık Village, 1997

A scene that is now part of history. Crushed by the millstone pulled by a donkey or a horse, the olives are stuffed into burlap sacks and after pouring hot water over them, they will be hand-crushed by the men of the village.

Yeniliman, 2009

Nergis çiçeği pazara gönderilmek için toplanıyor.

Yeniliman, 2009

The daffodils are picked to be sent to the bazaar.

Bozköy, 2013

Aralık ve ocak aylarının soğuk günlerinde açan ve toplanarak bütün Türkiye'ye pazarlanan, yöreyle birlikte anılan bir çiçek. İzmir'e bağlı Karaburun ilçesi ve çevre köylerinde pek çok kişi için bir uğraşı ve kazanç kaynağı. Yöre kültürünün önemli bir parçası. En çok korkulan Lodos rüzgârının yarattığı ılıman hava. O zaman bütün çiçekler aynı anda açınca ürün miktarı pazarda artıyor ve fiyatlar beklentinin altında kalıyor. Bu onlar için üzüntü kaynağı ve kazanç kaybı anlamına geliyor.

Bozköy, 2013

Blooming in the cold days of December and January, picked, and marketed all across Turkey, daffodils, also known as narcissus, are particular to this region. They are the source of income and interest for many people in the county of Karabun, İzmir and neighboring villages. Daffodils are an integral part of the local culture. The most feared enemy is the warm climate created by the southwestern (lodos) winds. Then, all the flowers bloom at the same time, increasing quantity in the market, and proportionally decreasing the market value of the flowers. This means a source of anguish and financial loss for the producers.

Badembükü Dalyanı, 2008

Antik bir avlanma yöntemi. Kıydan 40-50 metre açığa deniz içine 15-20 metre aralıkla dikilen iki kazığa bağlı bir ağ ve kıyıda bekleyen çekme halatları. Balıkçılar yüksekçe bir yerden kefal balığının ağın üzerinden geçişini gözler. Gerekirse taş atarak balığı ağın üzerine sürerler. Kıydan çekilen iki halatın oluşturduğu ağdan havuzun içine kayıkla giren balıkçılar balığı ağdan kayığa aktarır. Geçmişte suyun altını rahat görebilmek için ağa bağlı bir şişeden denize zeytinyağı damlatılır ve su üzerinde bir film tabakası oluşturulurdu. Şimdi polarize gözlükler işi kolaylaştırdı.

Badembükü Fishery, 2008

An ancient fishing method. 40 to 50 meters off shore, two piles are embedded in the sea bed 15 to 20 meters apart with a net attached to them and their ropes are pulled on the shore. From an elevated point, the fishermen observe the gray mullets swimming over the net. Sometimes, they throw stones in the water to guide them towards the net. Entering the fishpond on a rowboat from the net created by the two ropes pulled from the shore, the fishermen transmit the fish from the net into the rowboat. In the past, in order to see the underwater more clearly, olive oil would be dripped from a bottle attached to the net to create a film layer on the sea. Nowadays, polarized glasses make things easier.

Dolungaz Dalyani, 2010

Dolungaz Fishery, 2010

Küçükbahçe, 2009

Geleneksel gelin yüzü süslemesi. Malzemeler çok basit. Biraz gelin teli, renkli pul, biraz bal ve bir süpürge çöpü. Bundan ötesi el becerisi ve göz nuru. Bala batırılan süpürge çöpüyle yüze çizilen desene küçük pullar özenle yapıştırılır. Büyük bir maharetle yapılan bu çalışmanın ömrü gelinin ilk ağlamasına kadardır.

Küçükbahçe, 2009

Traditional facial decoration of the bride. The materials are simple. A little bit of tinsel, colored sequins, some honey, and a piece of broomcorn. The rest is handicraft. The face is applied different patterns using the broomcorn dipped in honey and the small sequins are then neatly pressed down on the patters. Meticulously executed, the facial decoration only lasts until the bride's first shed of tears.

Karaburun, 2014 , Sünnet çocuğu

Annenin yıllar boyu hazırladığı el işleriyle süslü bir duvar. Bazıları belki onun annesinden hatta daha yukarılardan miras kaldı. Belli bir dönemin kültürü ve emeği özel bir gün için duvarları süslüyor. Önünde yaşam boyu güzel bir anı olarak kalacak bir portre fotoğrafı.

Karaburun, 2014 , Circumcised child

A wall decorated with the handicrafts a mother made over the years. Some may have been passed down from her mother or even other ancestors. The culture and work of a certain period decorates the wall for a special day. In front of it is portrait photograph that will remain a lovely souvenir for years to come.

Akdağ, 2012

Yörükler Karaburun'un yaşayan kültürünün en önemli aktörleri. Keçiye bağlı yaşamları onları günümüzde yarı göçebe yaşama zorluyor. Kışı alçakta dere yatağındaki ağılda geçiren Tokaç ailesi, yavru doğumlarından sonra mayıs ayında yarımada'nın en yüksek tepesine kadar keçilerle birlikte çıkıyor, oradaki ağılda ve konutunda belli bir zamanı geçirdikten sonra yine keçilerle birlikte üçüncü konaklama yerine geçiyor. Bu döngü böylece devam edip gidiyor.

Akdağ, 2012

The yoruks are the most important actors of the living culture of Karaburun. Their livelihood depends on goat herding and causes them to adopt a half-nomadic lifestyle. Spending winters in their sheepfold by the riverbed, Tokaç family climbs up the highest hills of the peninsula with their goats after the kids are born and after spending some time there in the sheepfold and their house there, they move on to their third stop with their goats. This cycle continues throughout the year.

Akdağ, 2014

Akdağ, 2014

Geleneksel Arife Yemeği

Karaburun'a bağlı Sarpıncık Ky'nde her ramazan ayının son gn kadınlar evleri dolaşarak yapılacak yemek için malzeme toplar. Her ev kendi btesine gre katkıda bulunur. Toplanan malzemeler geniş bir katılımıla cami avlusunda yemek için hazırlanır ve yakılan ateşlerde sabaha kadar pişirilir. Sabah bayram namazından sonra her ev pişen yemeklerden kendi ihtiyaı kadar alır. O gün köyde herkes birlikte hazırlanan yemeklerden yer, hiç kimse a kalmaz. Yıllardır sessiz bir şekilde süren bu geleneğin temelinde kuşkusuz 600 yıl önce bölgede kurulmuş olan ve otoriteye üç yıl direnen eşitlikçi yönetim anlayışı var. Onun sonucu hüzünlü de bitse, yarattığı kültürden izler günümüze kadar süregelmiş. Çalışma 2013 yılında UNESCO ve CFPA* tarafından Çin'de düzenlenen İnsanlık Fotoğraf dllerinde "Geleneksel Yaşam" dalında ödüle değer görüldü.

Traditional Arife Dinner

On the last day (arife) of each Ramadan, women of Karaburun's Sarpıncık village visit the homes to collect ingredients for the food to be cooked. Each household contributes in line with their own budget. The ingredients are then prepared to be eaten collectively at the courtyard of the mosque and are cooked over the fire in cauldrons until the morning. After the salaah of Eid, each household takes as much food as needed. That day, the entire village eats from the food cooked together and no one goes hungry.

Upheld quietly for centuries, this tradition is, without doubt, rooted in the egalitarian notion of administration that was established in the region 600 years ago and resisted the central authority for three years. Although the resistance did not have a happy ending, traces of the culture it created have survived to date.

This work was awarded the "Humanity Photo Award" in the category of "Living and Production Custom" organized in China by UNESCO and CFPA in 2013.*

CFPA* China Folklore Photographic Association (in Folklor Fotoğraf Derneği)

Geleneksel Arife Yemeği, Karaburun, Sarpıncık Ky 2012.

Traditional Arife Dinner, Karaburun's Sarpıncık village 2012.

Geleneksel Arife Yemeği, Karaburun, Sarpıncık Ky 2012.

Traditional Arife Dinner, Karaburun's Sarpıncık village 2012.

Geleneksel Arife Yemeği, Karaburun, Sarpıncık Köyü 2012.

Traditional Arife Dinner, Karaburun's Sarpıncık village 2012.

Geleneksel Arife Yemeği, Karaburun, Sarpıncık Köyü 2012.

Traditional Arife Dinner, Karaburun's Sarpıncık village 2012.

Bir Köy Doktorunun Günlüğü

2010 yılında Türkiye'nin batısında İzmir gibi modern bir kente çok yakın ama bir o kadar da uzak bir ilçede çalışan köy doktorunun yaşamını izleme ve fotoğrafı buldum. Farklı mevsimlerde onunla geçici tarım işçilerinin yaşadığı kamplar ile yaşlı nüfusun yaşadığı köylerde hasta ziyaretlerine katıldım. Hastalarıyla olan ilişkilerini, muayene anlarını onaylarını alarak fotoğrafladım. Sağlık olanaklarından uzak bu bölgede hastaların çoğunun modern bir sağlık merkezine ulaşma şansları yoktu ve genellikle yaşlı nüfusun sürekli kontrol altında tutulması gerekiyordu. Doktor ve yardımcısı onlar için sadece şifa dağıtanlar değil, aynı zamanda günlük yaşamlarının ve beklentilerinin de bir parçasıydı. Çalışmam mütevazı ve toplum odaklı olan doktor üzerine odaklansa da, arka planda basit bir yaşam ve neşeli insanlardan oluşan bir dünya vardı. Bazen kendimi 20. yüzyıl başlarından kalma yarı yıkık taş evlerde basit yaşamları olan insanların arasında bir zaman tüneline hissettim.

Amacım günümüz teknoloji dünyasında bir yerlerde hâlâ hümanist yaklaşımı, sadeliğiyle çalışan idealist doktorların olduğunu göstermekti.

Çalışmam 2013 yılında CEDEFOP (Avrupa Birliği) ile Selanik Fotoğraf Müzesi tarafından birlikte düzenlenen uluslararası "Learning for Life, Working to Grow" konulu fotoğraf yarışmasında birincilik ödülü kazandı.

The Diary of a Village Doctor

In 2010, I had the opportunity to observe and photograph the life of a village doctor who was working in a county very close to the modern city of İzmir in the western part of Turkey and equally far away from it in terms of access to modern-day facilities. Throughout different seasons, I joined him on his rounds at camps where seasonal farmhands lived and on his visits to patients in villages with older populations. With permission from his patients, I photographed his relationships with them and the moments of physical examinations. In this area far from medical facilities, most patients had no chance of accessing a modern health center and the elder generation in particular had to be kept under constant control. For them, the doctor and his assistant were not only healers, but also a regular part of their daily lives and expectations. Although my work was centered on a modest doctor who also served as a kind of social worker, there was a simple life and world full of joyful people in the background. At times, I felt in a time tunnel among people living simple lives in their tumbledown stone houses dated to the early 20th century.

My objective was to show that in today's world of technology, there are still idealistic doctors somewhere, working with the tenderness and simplicity of a real humanist.

In 2013, this photograph won the Grand Prize at the international photography competition "Learning for Life, Working to Grow" organized by the Thessaloniki Museum of Photography and the CEDEFOP (European Union).

Bir K y Doktorunun G nl g 

The Diary of a Village Doctor

Bir Köy Doktorunun Günlüğü

The Diary of a Village Doctor

Bir Köy Doktorunun Günlüğü

The Diary of a Village Doctor

Bir Köy Doktorunun Günlüğü

The Diary of a Village Doctor

1 Mayıs 2010

Uzun mücadelelerden sonra tekrar yasallaşan 1 Mayıs İşçi Bayramı kutlamaları. Askeri yönetim döneminde yasaklanan kutlamalar bir süre yasaklara rağmen ve sonuçları üzücü de olsa fiili olarak sürdürüldü. 2010 yılında hükümetin bu yasağı kaldırmasıyla birlikte yeniden kitlesel olarak Taksim Meydanı'nda kutlandı. Taksim Meydanı 1 Mayıs kutlamaları için bir simge. 1977 yılında kutlamalar sırasında 37 kişi silahla ve ezilerek yaşamını kaybetti. Aradan geçen süreye rağmen buna neden olanlar bulunamadı.

May 1, 2010

May 1st Labor Day celebrations, legalized after a long-winded struggle. Prohibited during the military regime, the celebrations were continued for some time despite the bans and unpleasant consequences. Once the government lifted the ban in 2010, mass celebrations came to take place once again at Taksim Square, which constitutes a symbol for May 1st celebrations. During the rallies in 1977, 37 people were gunned down or trampled to death. The perpetrators were never identified or caught.

1 Mayıs 2010

May 1, 2010

1 Mayıs 2011

May 1, 2011

1 Mayıs 2011

May 1, 2011

Roboski, Şırnak

Tek geçim kaynakları kaçak sınır ticareti olan bir bölge. Türkiye'nin güneydoğusunda Irak sınırına çok yakın bir noktada. Cumhuriyet döneminde sınırların çizilmesiyle ailelerin bir bölümü Irak tarafında, bir bölümü Türkiye sınırları içinde kalmış. Çocuklar dedelerinden kalan meslekleri küçük yaşlardan itibaren yapmaya başlıyor. Irak'tan mazot, sigara ve çay getirip Türkiye içinde toptancılara aktarıyorlar. Günlük kazançları ortalama 50-100 TL arasında. 2011 yılında Türk savaş uçaklarının o gün sınır ticaretine giden köylüleri terörist oldukları düşüncesiyle bombalaması sonucu, ortalama yaşları 16-20 olan 34 genç yaşamını yitirdi. Köylülerin adalet mücadelesi hâlâ sürüyor. Bu onların yaşamını kökten etkilemiş. Onların anılarıyla yaşıyorlar ve sınır ticaretine her türlü riske rağmen devam ediyorlar.

Roboski, Şırnak

A region where the only source of income is illicit border trade. Roboski is located in southeast Turkey, very close to the Iraqi border. Once the borders were set during the Republic's early years, half of the families were left in Iraq, whereas the other half remained within the borders of Turkey. Children began to practice the professions of their ancestors from an early age onwards. They bring diesel oil, cigarettes, and tea from Iraq and deliver them to wholesalers in Turkey. Their daily income varies from 50 to 100 TL. In 2011, Turkish aircrafts bombed villagers allegedly smuggling goods across the border as they were mistaken for terrorists; 34 young villagers between the ages of 16 and 20 were killed in the airstrike. The villagers are still fighting for justice. The incident had a radical impact on their lives. They live with the memory of their lost ones and continue the border trade despite all the risks.

Katır, kaçak sınır ticaretiyle uğraşan ailelerin en önemli ulaşım aracı. Hem dayanıklı hem de hızlılar. Bir katırın bedeli süt veren bir inekten daha yüksek. Sahipleri onlarla özel olarak ilgileniyor ve sağlıklı kalmaları için gerekeni yapıyor.

Mules are the most important means of transportation for families engaged in illicit border trade. They are both sturdy and fast. The price of a mule is higher than a milking cow. The owners pay special attention to them and do their best to make sure they stay healthy.

Roboski'de acının yaşanmadığı ev neredeyse yok. Aileden olmasa da yakın akrabalarından bir kişi mutlaka var. Encü ailesi en fazla kayıp veren aile. Olay günü yaşamını yitiren 34 kişiden 24'ü Encü soyadını taşıyor. Duvarlarda onlardan kalan anılar ve 34 gencin hepsini gösteren toplu bir fotoğraf var.

Almost all the families in Roboski have suffered pain. If not a family member, they have lost at least one close relative. Encü family suffered the highest number of losses. 24 out of the 34 people that were killed in the Roboski airstrike had the last name Encü. The walls are decorated with their memorabilia and a photograph of all the 34 young people killed in the incident.

Yaşanan üzüntü sonucu köyde eğlenceli düğün törenleri kaldırılmış. Ziyaretim sırasında bir evde sade bir nişan törenine rastlamak benim için sürpriz oldu. Kızın arka planda Türkiye'nin büyük futbol kulüplerinden birisinin flaması altındaki hazırlığı az rastlanabilecek bir fotoğraf konusuydu. Yörenin geleneksel renklerine yakınlığı nedeniyle neredeyse her evde bu futbol takımının atkısını, flamasını görmek mümkün.

Festive wedding parties have been banned in the village after the great loss the villagers have suffered. I was surprised to encounter a simple engagement ceremony in a house during my visit. The bride-to-be's preparation under the flag of one of Turkey's most prominent soccer clubs was a rare photographic moment. Due to its similarity to the traditional colors of the region, it is possible to see a scarf or flag of this team in almost every house.

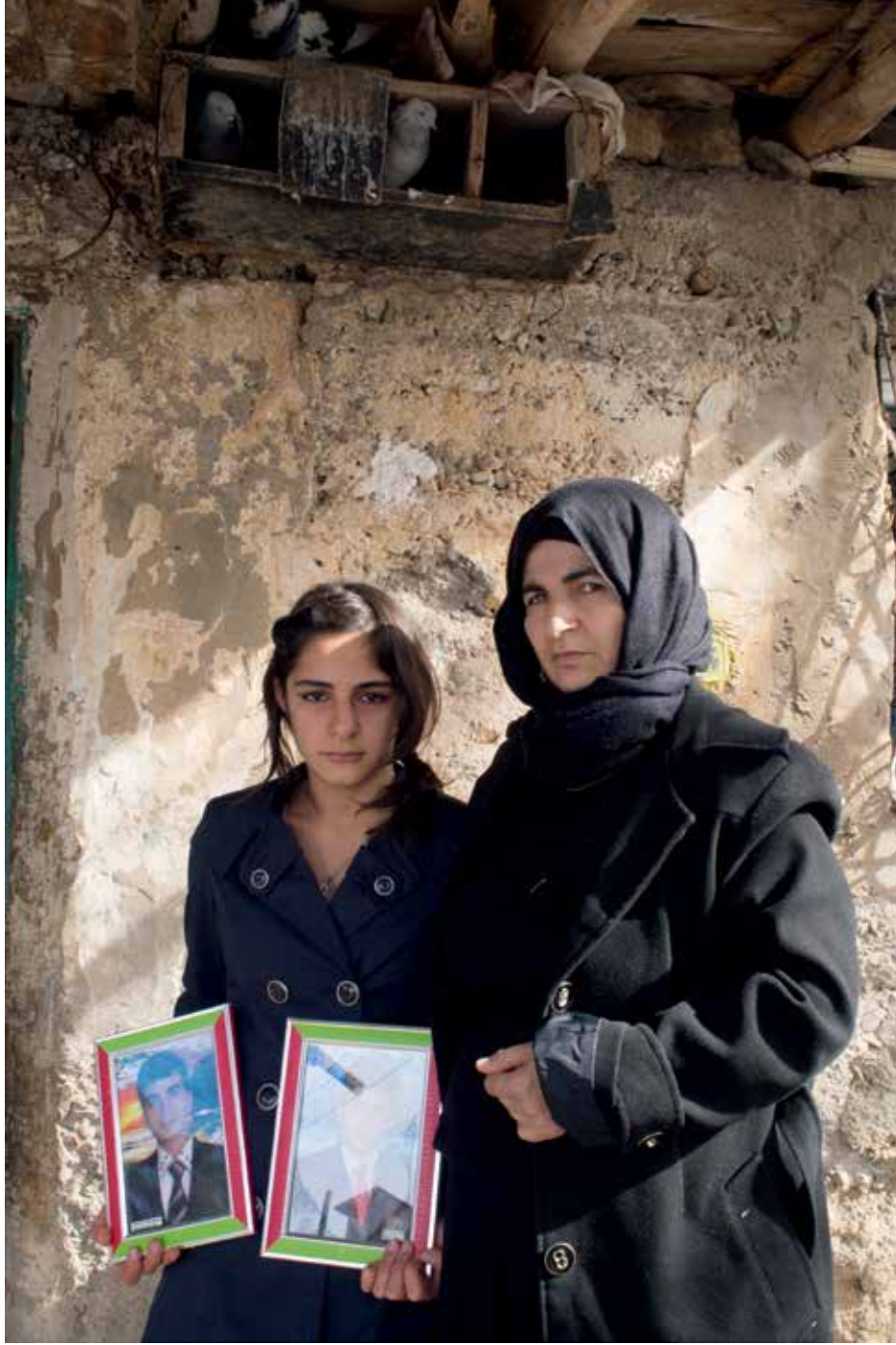

Konusu açıldığında köylülerin gözleri uzaklara bakarak dalgınlıyor.

When the subject is opened, the eyes of the villagers gaze off into the distance.

Her perşembe günü aileler siyah giysiler içinde köy mezarlığını ellerinde fotoğraflarla ziyaret ediyor. Basın açıklaması yapıldıktan sonra evlerine dönüyorlar.
Every Wednesday, the families dress in black and visit the village cemetery with photographs in their hands. They return home after making a statement to the press.

Yaşamını yitiren on altı yaşındaki Yüksel'in güvercinleri ondan ailesine kalan hatıra. Kapının üzerindeki yuvalarında yaşamlarını sürdürüyorlar.

The doves of the sixteen-year-old Yüksel, who was killed in the airstrike, are all his family has left of him. They continue to live in their nest over the door.

Yükselin annesi Emine, ondan hatıra kalan güvercinleri her perşembe günü karton kutu içinde mezarlığa götürüyor. Ziyaret sırasında onları Yüksel'in mezarı üzerine koyuyor. Kuşlar bir süre beledikten sonra uçarak eve dönüyor. Emine, "Bizden önce eve dönüyorlar," diye ekliyor.

Yüksel's mother Emine places the doves in a cardboard box and takes them to the cemetery every Thursday. During their visit, she puts them over Yüksel's grave. After perching on his grave for some time, the birds fly back home. "They return home before we do," adds Emine.

Adıyaman Tütüncüleri

Tütün Adıyaman ili için en önemli ekonomik geçim kaynağı. Pek çok aile tütün tarımıyla uğraşiyor. Bölgede üretilen ürünün bir bölümünü tüccar toptan satın alıyor, bir bölümü de küçük aile işletmelerinde işlenip satılıyor. Her işletmede günde 250 kg tütün işlenebiliyor. Ortalama kilogram satış fiyatı 15 TL. İşletme sahibi bunun bir bölümünü tütün, bir bölümünü işçileri için harcamak zorunda. Kendisine kalansa hem ailesi hem de işletmesinin devamı için gerekli. Adıyaman tütününü sigara içenlerin tercih ettiği bir yöresel ürün. Sigaranızı kendiniz hazırlamak isterseniz pazarda bu tütünü aramanız gerekir. Çalışma 2015 yılında UNESCO ve CFPA* tarafından Çin'de düzenlenen İnsanlık Fotoğraf Ödüllerinde "Üretim ve Ticaret" dalında ödüle değer görüldü.

Tobacconists of Adıyaman

Tobacco is the most important source of income for the city of Adıyaman. Many families are engaged in tobacco farming. A portion of the tobacco produced in the region is sold wholesale to merchants, whereas the other portion is processed and sold at small family enterprises. Each enterprise can process 250 kilograms of tobacco per day. The average selling price per kilo is 15 TL. The business owner needs to spend some of this on tobaccos and the rest on his workers. What he has left is just enough to sustain his family and his business.

Adıyaman tobacco is a local product smokers prefer. If you enjoy rolling your own cigarettes, you need to look for this tobacco in the market.

This work was awarded the "Humanity Photo Award" in the category of "Production & Commerce" organized in China by UNESCO and CFPA in 2015.*

* CFPA China Folklore Photographic Association (Çin Folklor Fotoğraf Derneği)

Tütüncülük, Adıyaman'da aile işletmeciliği. Toplanması için sabah çok erken saatte tarlaya gitmek gerekiyor. Yaprakları toplamaya güneş doğmadan önce başlanıyor. Yapraklardan akan sıvı sıcakta ellerin üzerinde siyah bir sakız bırakıyor. Bu da çalışmayı zorlaştıran bir durum.

Tobacco farming is a family enterprise in Adıyaman. Family members need to go the fields in the wee hours of the morning to pick the leaves, a process that must begin before sunrise. The liquid dripping from the leaves in hot weather leaves a black resin on the hands. This makes the labor very challenging.

Evin önünde oluşturulan çardak altında bütün aile üyeleri tütünü ipe dizme işine yardım ediyor. Bunun için ipe bağlı metal bir iğne yaprakların damarlarından geçiriliyor.

All the members of the family are helping string tobacco leaves under the gazebo set up in front of the house. To do this, a metal needle attached to a piece of string is passed through the veins of the leaves.

Deponun her tarafı tütün. Yeni ipe dizilenler ön kuruma için depoya alınırken daha önce işi bitenler satış için aynı deponun tavanında kurumuş olarak bekliyor.

There is tobacco all over the warehouse. While the newly strung leaves are brought to the warehouse for pre-drying, the earlier deliveries are dried on the ceiling and waiting to be sold.

Kurutulan tütünler yine küçük aile işletmelerinde işleniyor. Burada da aile üyeleri işbaşında. Tütünler kıyma makinesinden önce iplerinden çıkarılıyor.

The dried tobacco leaves are processed in the small family enterprises. All the family members are at work. The leaves are taken off the string before they are placed in the grinder.

Kıyılan tütünlerin küçük bir kurutma fırınında fazla nemi alınıyor. Bir işçi fırından çıkan tütünleri karıştırarak kurumayı hızlandırıyor.

Excess moisture of the cut tobacco leaves is removed in a small drying oven. A worker accelerates the drying process by mixing the tobacco coming out of the oven.

Hıristiyan Arapların Kutsal Paskalya Haftası Etkinlikleri, Antakya 2012

Antakya, Hıristiyan dünyası içinde Kudüs'ten sonra ikinci merkez olarak kabul edilir ve Hıristiyanlık için önemli bir konuma sahiptir. Bugün Antakya merkezde yaşayan Hıristiyan Arap cemaati yaklaşık 1200 kişi. Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olan topluluk üyelerinin Kilise'deki törenleri ve duaları çoğunlukla Arapçadır. İncil'i Arapça okurlar.

Bu topluluk elli gün süren oruçlarından sonra Kutsal Paskalya bayramlarını coşkuyla kutlar. Kutsal Paskalya orucunun son haftasında Kilise'de her gün farklı bir rituel canlandırılır. Mesih İsa'nın Kudüs'e girişi, tutuklanıp yargılanması ve çarmıha gerilişi bunların bazılarıdır. Ayrıca yöreye özgü bazı kültürlerin de bu etkinlikler içinde yer aldığını görebiliriz. En önemlisi, yörenin önemli bir bitkisi olan ve mitolojide hikâyesi olan defne ağacı yapraklarının Kutsal Cumartesi günü cemaat üyelerinin üzerine serpilmesidir. Bu ritüelle defne ağacı ve ürünü de kutsanmış olur.

Paskalya bayramı sabah güneş doğmadan başlar. Kudüsten getirilen kutsal ateş (nur) ile yakılan mumlar eşliğinde Kilise'de paskalya duası yapılır ve kutlamalar bahçede devam eder. Tören sona erdiğinde güneş yeni doğmaktadır.

Çalışma 2014 yılında Hong Kong'da kurulu GIFT (Global Institute For Tomorrow) tarafından hayata geçirilen "The Other Hundred" adlı projede dünyanın en iyi 100 hikâyesinden biri olarak seçildi ve öbür hikâyelerle birlikte bir fotoğraf kitabına dönüştürüldü. Projenin amacı dünyada konuşulmayan sessiz çoğunluğun hikâyelerini dünya kültürüne kazandırmaktır. Aynı yıl UNESCO ve CFPA* tarafından Çin'de düzenlenen İnsanlık Fotoğraf Ödüllerinde "Geleneksel Törenler" dalında ödüle değer görüldü.

Holy Easter Week Events of Christian Arabs, Antakya 2012

Antakya (ancient Antioch) is regarded as the second most important center of the Christian world after Jerusalem and holds an important place in the Christian tradition. The Christian Arab community living in the center of Antakya is estimated to have 1200 members today. All citizens of the Turkish Republic, most members of the community conduct their worship and rituals at the church in Arabic. They also read the Bible in Arabic.

After a fifty-day Lent, during which Christians fast or give up certain luxuries, the community festively celebrates Easter. On the last week of Lent, a different ritual is enacted at the Church every day. The entry of Jesus into Jerusalem, the Messiah's arrest, prosecution, and crucifixion are among these. In addition, we find some of the traces of the local culture in these events. The most important one of these is the scattering of laurel leaves (the daphne or bay tree, which is an important plant in the region and has a mythological tale) on the community on Holy Saturday. With this ritual, the bay tree and its leaves are blessed.

Easter begins before the sun rises. With the candles lit with the holy fire brought from Jerusalem, the Easter prayer begins and the celebrations continue in the garden. The sun begins to rise just as the service ends.

In 2013, this work was selected among the best 100 stories in the project The Other Hundred, organized in Hong Kong by the Global Institute For Tomorrow (GIFT) and was published in a photography book along with the other stories. The objective of the project was to present to the rest of the world the stories of the unspoken quiet majority. The same year, This work was awarded the "Humanity Photo Award" in the category of "Traditional Rites" organized in China by UNESCO and CFPA in 2013.*

* CFPA China Folklore Photographic Association (Çin Folklor Fotoğraf Derneği)

Kutsal Paskalya haftasının birinci gününde zeytin ve palmiye yapraklarıyla süslenen Kilise'de Mesih İsa'nın Kudüs'e girişi canlandırılıyor. Çocuklar ellerinde çiçeklerle süslenmiş zeytin dallarıyla Papazın arkasından yürüyerek törene eşlik eder.

On the first day of the Holy Easter week, the Church is decorated with olive and palm leaves commemorating the Messiah's entry into Jerusalem. Children walk behind the priest carrying olive leaves decorated with flowers and accompany the service.

Kutsal Perşembe günü İsa'nın yakalanması, yargılanması hatırlatılır ve ritüelle canlandırılır. Papaz siyah giysiler içinde omuzunda taşıdığı haçla karanlıkta kilise içinde dolaşır. Mesih İsa'nın haça gerilişi anımsanır. Cemaat üyeleri haça dokunarak dua eder.

Holy Thursday commemorates the arrest and prosecution of Jesus and is enacted with rituals. Dressed in black, the priest walks around the darkened church with a cross he carries on his shoulder. This represents the crucifixion of Jesus. Members of the congregation touch the cross and pray.

Bazı yöresel kültürlerin renkli ritüeller içinde yer aldığını görüyoruz. Defne ve onun ürünleri Hristiyanlık öncesinden kalan, bölgenin önemli kültürlerinden biridir. Papazlar tarafından cemaat üyeleri üzerine serpilene defne yaprakları da kutsanmış olur.

We find some of the local cultures assume their places in the colorful rituals. The bay tree (Daphne) and its products signify one of the important, pre-Christian cultures of the period. Priests bless the bay leaves by scattering them over the members of the congregation.

Kutsal cumartesi günü defne ritüelinden sonra kutsal ayin devam eder ve cemaat üyelerine komünyon dağıtılır.

Following the bay-leaf ritual, the service continues on Holy Saturday and members of the congregation take communion.

Paskalya sabahı saat 4.30. Kudüs'teki Kıyamet (Diriliş) Kilisesi'nden gemici feneri içinde getirilen kutsal ateş (nur) ile paskalya mumları yakılıyor.

On Easter morning at 4:30 AM, Easter candles are lit with the holy fire brought inside a storm lantern from the Church of the Holy Sepulcher in Jerusalem.

Mumların yakılmasından sonra ışıkları söndürülmüş Kilise'de mumların ışığında topluca bahçeye çıkılarak Paskalya duası yapılıyor.

After the candles are lit, the lights of the Church are turned off. The congregation moves to the garden with the candles for Easter prayer.

Bahçede havai fişek, balon ve konfetilerle birlikte sabah duası tamamlanıyor. Mesih İsa'nın dirilişini temsil ediyor. Hava yeni aydınlanıyor. Bayram ayininden sonra topluca kahvaltı yapılacak, dirilişin, yani yeni hayatın simgesi olan yumurtalar kırılacak.

The morning prayer is completed in the garden with fireworks, balloons, and confetti. The resurrection of the Messiah is commemorated. The day begins to break. Breakfast is offered to the congregation after the Easter service and eggs are broken open to represent resurrection and new life.

Peder Sami için son görev, Antakya 2014

Antakya Hristiyanlık dünyasının önemli kentlerinden. Hristiyan Araplar yaklaşık 2000 yıldır burada yaşıyor ve ibadetlerini yapıyor. Ana dilleri Arapça ve ibadetlerini de Arapça okuyarak yapıyorlar. 2005-2014 yılları arasında Antakya'da yaşayan yaklaşık 1200 kişilik bu toplumun törenlerini izlemek, fotoğraflamak için seyahatler yaptım. Zaman içinde bazılarıyla arkadaş oldum. Kilisenin yaşlı papazı Sami de bunlardan birisiydi. Son kez 2012 yılında Paskalya törenleri için gittiğimde birlikte olduk. Bir keresinde koluma girerek kiliseye geldi. Tören giysileriyle izleyici oldu. Oturduğu yerden bir iki dua okudu. "Beynim artık vücuduma hükmetmiyor Aydın Bey," demişti.

Onun vefatını duyduğumda bir otobüs bileti bulup on beş saatlik yolculuktan sonra İstanbul'dan Antakya'ya ulaştım. Cenazesi Kilise morguna kaldırılmıştı. Kilisesine 60 yıl hizmet etmiş bir din adamı. Antakya'da yaşayan cemaatten herkesin yaşamında önemli bir yeri var. Onların nikâhını kıymış, vaftiz etmiş, darıldıklarında barıştırmış.

Benim için fotoğrafla kazandığım bir dostum oldu. Her seyahatimde onu evinde de ziyaret edip sohbet ettim. Ama bir dost olarak benim de ona karşı son bir görevim vardı. Bu aynı zamanda bana farklı bir ritüeli fotoğraflama olanağı da verdi.

Paying Respects to Father Sami, Antakya 2014

Antakya is one of the most important cities of the Christian world. Christian Arabs have been living in this area for 2000 years and continue to worship freely. Their native tongue is Arabic and they also worship in Arabic. Between 2005 and 2014, I traveled to the area to observe and photograph the religious services of this community of nearly 1200 people living in Antakya. Over time, I became friends with some of them. Father Sami, the old priest of the church, was one of them. The last time we were together was in 2012, when I visited Antakya for the Easter celebrations. He once went into the church in my arm. Dressed in his ceremonial garb, he sat with the members of the congregation and recited a few prayers from his seat. "My brain is no longer dominating my body Aydın Bey," he told me.

Upon hearing of his passing, I found a bus ticket and reached Antakya from İstanbul after a fifteen-hour ride. His body was sent to the morgue of the Church.

As a clergyman that served his church for 60 years, he held an instrumental place in the lives of the community members living in Antakya. He married them, baptized them, helped reconcile them.

For me, Father Sami was a friend I made through photography. I visited his house every time I traveled to Antakya to talk. As a friend, I had to fulfill my final duty to him. This also gave me an opportunity to photograph a different ritual.

This work was awarded the "Humanity Photo Award" in the category of "Traditional Rites" organized in China by UNESCO and CFPA in 2015.*

* CFPA China Folklore Photographic Association (Çin Folklor Fotoğraf Derneği)

Son Kez Sunakta

Uzun yıllar bu sunakta tören düzenledi. Antakya'da kilisesine bağlı Hristiyanların pek çoğunu ya vaftiz etti, ya nikâhını kıydı. Bir keresinde bana, "Aydın Bey, bu insanların çoğunu ben vaftiz ettim," demişti. Şimdi son kez onların huzurunda son yolculuğuna çıkıyor.

Farewell to the Altar

For many years, he performed services from this altar. He either baptized or married many of the Christians affiliated with the church in Antakya. He once told me, "Aydın Bey, I baptized most of these people." Now, he is about to take is eternal journey in their presence for the last time.

Son Okşayış

Cemaatten bazı kadınlar Sami'nin ellerini okşayarak son görevlerini yerine getiriyor. Duygu yüklü böyle bir ânın fotoğrafını çekmek de çok zor. Uzun yıllar aynı kilisedeki törenlerin fotoğrafını çektiğim için cemaatin tanıdığı bir fotoğrafçı olmak belki de avantajım oldu. Cemaat üyesi bir bayan, "Aydın Bey, sizi bu törende görünce çok duygulandım," demişti.

The Last Good-bye

Some of the women in the congregation touch Sami's hands and bid farewell. It is very difficult to photograph a moment so laden with emotion. As I photographed services at the same church for many years, I was recognized by most members of the community, which may have served as an advantage. A female member of the Community said, "Aydın Bey, I am very moved to see you at this funeral service."

Görkemli Uğurlama

Dört yıl önce aynı açıdan onun yönettiği bir paskalya töreninin fotoğrafını çekmiştim. Bu kez görüntü farklı. Kilise yine çok kalabalık. Ama cemaat bu kez pederlerine son görevini yerine getirmek için yerlerinde oturuyor. Kilisenin tarihi mistik havası, hüznle birleşince etkilenmemek mümkün değil.

A Magnificent Send-off

Four years ago, I had photographed, from the same perspective, an Easter service he performed. The church is packed again. This time; however, the congregation is seated to perform their final duty to their priest. It is impossible not to be touched by the atmosphere, as sadness penetrates the historic mystical aura of the church.

Toprakla Kutsanma

Mezarlıktaki son tören sırasında hazır bulunan din adamları üzerine toprak atarak tabutu kutsuyorlar. Bu tören tekrar toprağa dönüşümüzü simgeliyor.

Blessed by earth

During the last ceremony at the cemetery, the clergymen present bless the coffin by throwing soil on it. This ceremony is symbolising the journey back into Earth.

Cennet'in Kapısında Bekleyiş, İstanbul-2016

Kutsal Paskalya Haftası'nın birinci gününde Cennet'in kapısında bekleyiş sembolize edilir. Bu amaçla baş rahip tarafından kapı çalınarak Cennet'e girmek için izin istenir. Kapının arkasından "Cennet'e ancak günah işlememiş olanların alınacağı" söylenir. Bunun üzerine kapının önünde bekleyenler geçmişte günahkar olduklarını ama artık tövbe ettiklerini söyleyerek giriş için tekrar talepte bulunurlar. Bunun üzerine girmelerine izin verilerek kapılar açılır. Fotoğrafta Genel Ermeni Patrik vekili Başepiskopos Aram Ateşyan, Cennet'e girmek için elindeki anahtarla sembolik olarak Surp Kevork Kilisesi'nin kapısını çalıyor.

Waiting at Heaven's Door, İstanbul-2016

On the first day of the Holy Easter Week, the symbolic ritual of waiting at Heaven's Door is performed. In this service unique to the Armenian Church, the priest knocks at the altar and seeks permission to enter Heaven. He is told, from behind the door, "Only the sinless can be admitted." Hence, the people waiting at the door admit to having sinned in the past, but let the priest know they have long repented, and once again ask for permission to be let in. The doors are then opened and they are allowed to step in. In the photograph, Archbishop Aram Ateşyan, General Vicar of Armenian Patriarch is symbolically opening the door of the Church of Surp Kevork with the keys in his hands to enter Heaven.

Komünyon dağıtımı. Kayseri Surp Krikor Lusavoriç Kilisesi, 2009

Kayseri Surp Krikor Lusavoriç Kilisesi'nin yeniden açılışı

Anadolu Ermenilerinin 825 yıllık en eski kilisesi. 2009 yılındaki restorasyon sonrası kilisenin yeniden açılışına tanık oldum. Kayseri'de sadece bir Ermeni vatandaşı yaşıyordu. Açılış konuşmasını, Genel Ermeni Patrik vekili Başepiskopos Aram Ateşyan yaptı. İstanbul'dan gelen cemaatin katılımı ile yapılan törenden sonra kilise tekrar hizmete sokuldu. Tören, vaftizi yıllar önce yine bu kilisede yapılan ama günümüzde İstanbul'da başka bir kilisede pederlik yapan Zaven Bıçakçı tarafından yönetildi. Fotoğrafta Peder Zaven tören sonrası komünyon dağıtıyor.

Communion. Church of Surp Krikor Lusavorich in Kayseri, 2009

The Re-opening of the Church of Surp Krikor Lusavorich in Kayseri

This 825 year-old church is the oldest church of the Armenians of Anatolia. I witnessed the re-opening of the church after the restoration process was completed in 2009. There was only a single Armenian living in Kayseri. The opening address was delivered by Archbishop Aram Ateşyan, General Vicar of Armenian Patriarch in Turkey. The church was reopened following a ceremony that took place with the participation of the Armenian community visiting from İstanbul. The service was performed by Zaven Bıçakçı, who was baptized at this church years ago but currently serves as the priest of another church in İstanbul. In the photograph, Father Zaven gives Communion after the service.

Evlilik töreni. Kumkapı Meryemana Kilisesi, 2011

Wedding ceremony. Kumkapı Church of the Virgin Mary, 2011

Pederlik Töreni. Surp Kevork Ermeni Kilisesi, 2011

Ordination. Surp Kevork Armenian Church, 2011

Surp Krikor Lusavoriç Kilisesi'nde toplu vaftiz töreni. Kinalıada, İstanbul, 2011

Vaftiz olmak, hristiyan olabilmenin koşuludur. Bu nedenle doğan çocuklar küçük yaşlarda vaftiz edilerek Hristiyanlığa geçişleri sağlanır. Ancak Anadolu'da kilise bulunmayan yerlerde veya metropollerde yaşayan ama ekonomik durumu uygun olmayan Ermeni çocuklar belli aralıklarla toplanarak Kinalıada Surp Krikor Lusavoriç Kilisesi'nin havuzunda toplu olarak vaftiz edilir. Hristiyanlığa geçişleri sağlanır. Fotoğrafta böyle bir vaftiz töreni Üstrahip Tatul Anuşyan, tarafından yönetiliyor.

Mass baptism at the Church of Surp Krikor Lusavorich. Kinalıada, İstanbul, 2011

Baptism is a Christian sacrament. This is why babies are christened at an early age as part of their initiation into the Christian community. However, Armenian children from areas without any churches in Anatolia or from economically deprived families in the metropolises gather at the pool of the Church of Surp Krikor Lusavorich in Kinalıada and have a mass baptism to complete their initiation into Christianity. In this particular photograph, Archpriest Tatul Anuşyan performs a mass baptism.

Surp Isdepanos Ermeni Kilisesi'nde Kutsal Paskalya Haftası "Ayak Yıkama Töreni" töreni. Yeşilköy, İstanbul, 2011

Kutsal Paskalya Haftası etkinliklerinde Perşembe günü gerçekleştirilen Ayak Yıkama töreninde son akşam yemeği sonrasında İsa'nın havarilerinin ayaklarını yıkaması canlandırılır. Törende rahip 12 çocuğun ayaklarını yıkar ve yağlar. Bu ritüelin amacı Hıristiyan üyelerine alçak gönüllü olmalarını öğretmektir.

Maundy (Washing of the Feet) observed during Holy Easter Week at Surp Isdepanos Armenian Church. Yeşilköy, İstanbul, 2011

Maundy Thursday commemorates the Washing of the Feet, a Christian rite observed during the Holy Easter Week. The ritual symbolizes Christ washing the feet of the Apostles at the Last Supper. During the ceremony, the priest washes and anoints the feet of twelve children. The ritual teaches members of the congregation to be humble.

Surp Hovhannes Ermeni Kilisesi'nde Paskalya Töreni. İstanbul, 2015

Easter service at the Surp Hovhannes Armenian Church. İstanbul, 2015

Üzüm bayramı şenlikleri, Maral Dans Topluluğu. Vakıflı Köyü, Antakya, 2009

15.Ağustos tarihi Hristiyanlar için üzümün olgunlaştığı tarih kabul edilir ve Meryemana, Üzüm bayramı olarak kutlanır. 2009 yılında Anadolu'da 135 kişinin yaşadığı tek Ermeni köyü olan Antakya'ya bağlı Vakıflı köyünde bu bayramı izleme olanağı buldum. 14.Ağustos gecesi yapılan danslar ve oyunlarla başlayan etkinlik ertesi günü kilise bahçesinde yapılan dinsel tören (Antastan) ve takiben pişirilen Harisa'nın (Keşkek'in) dağıtılması ile son buldu.

Grape Festival celebrations, Maral Dance Troupe. Vakıflı Village, Antakya, 2009

August 15th is considered the gathering of the grape harvest among Christians and is also celebrated as the Feast of the Assumption of the Virgin Mary and the Blessing of the Grapes. In 2009, I had the opportunity to watch the feast in Antakya's village of Vakıflı, the only Armenian village in Anatolia with a population of 135. Commencing with dances and games on the evening of August 14th, the feast continued the next day with the service (Antastan) held at the church garden and the distribution of the Harisa (of Keşkek, a stew of lamb, chicken, ground beef, and whole wheat kernels).

Üzüm Bayramı Töreni. Vakıflı Köyü, Antakya, 2009

Grape Festival Ceremony. Vakıflı Village, Antakya, 2009

Mıgır Usta atölyesi. Kapalıçarşı Ustaları çalışması, 2010

The studio of Mıgır Usta. Masters of the Grand Bazaar series, 2010

Nuran Usta atölyesi. Kapalıçarşı Ustaları çalışması, 2012

The studio of Nuran Usta. Masters of the Grand Bazaar series, 2012

Didem Dans Ediyor. Kuştepe, İstanbul, 1999

Romanlar çalışmasının başlangıç karesi. Davetli olduğum bir düğünde çektiğim bu fotoğraftan sonra Roman kültürünü çalışmaya karar verdim. Değişik zamanlarda, değişik bölgelere yaptığım ziyaretlerde yaptığım çalışmaların ilk sergisini "Roman ve Düğün" adıyla Mart 2008'de İstanbul'da açtım. 2010 yılı sonuna kadar 10 farklı kentte sergilendi. Yaşam boyu devam edecek bir çalışma gibi görünüyor.

Birbirlerine sıkı sıkıya bağlı aile ve toplum yapıları, basit şeylerle nasıl mutlu olunacağını bilmeleri ve her şeyden önemlisi, özgürlüklerini her şeyin üzerinde tutabilmeleri Romanların en temel özellikleri. Önyargılarımızdan kurtulduğumuzda onları daha iyi anlayabileceğiz.

Dancing Didem. Kuştepe, İstanbul, 1999

The first frame of the Romani series. I decided to work on the Romani culture after this photograph I took at a wedding I was invited to. The photographs I took at different times and different areas culminated in my exhibition "Romanis and Weddings" I opened in March of 2008. The exhibition was displayed in ten different cities by the end of 2010. It appears that this will be a lifelong work for me.

Their tight family ties and social structures, ability to find happiness in small things, and to keep their freedom above everything else are among the most typical and important characteristics of the Romanis. We will be able to understand and appreciate them better once we rid ourselves of our prejudices.

Mahallede Eğlence. Tekirdağ, 2007

Fun in the neighborhood. Tekirdağ, 2007

İzmir, 2008

Köprüaltında bir ahır ve üzerinde bir reklam posteri. Afiş ahşap duvara koruma sağladığı gibi ortamın havasını da değiştirmiş. At arabasıyla taşıma işi yapan roman, iş dönüşü atıyla birlikte afişin önünde poz veriyor.

İzmir, 2008

A barn under the bridge with an ad poster over it. The poster not only protects the wall, but it also changes the ambiance. Providing transportation with a horse carriage, the Romani poses in front of the poster on his way back from work.

Hidrellezi bekleyen genç kız. İzmir, 2008

Hidrellez, Hızır ve İlyas'ın yeryüzünde buluştukları gün olduğu sayılarak kutlanır. Romanlar için de en önemli kültürel etkinliktir. 5.Mayıs akşamı yakılan ateşlerle birlikte kutlanan bayram ertesi akşama kadar değişik etkinliklerle devam eder. Mahallenin kızı etkinlikler için hazırlanmış, arkadaşlarını bekliyor.

A young girl waiting for Hidrellez. İzmir, 2008

Hidrellez is celebrated as the day on which Prophets Hızır (Al-Khidr) and Ilyas (Elijah) met on earth. It is the most important cultural event of the Romanis. Commencing with the burning of a fire on the evening of May 5th, the celebrations continue with different events until the next evening. The girl from the neighborhood is all dressed up for the celebrations and is waiting for her friends.

Hasankeyf, Batman, 2010

Dicle kıyısında Romanlar. Gün boyunca yol aldıktan sonra Dicle kenarında kurdukları kamp için akşam yemeği hazırlığı yapıyorlar.

Hasankeyf, Batman, 2010

Roman is along the banks of the River Dicle (Tigris). After traveling all day, they are preparing for dinner for the camp they set up along the river.

**Kente o kadar yakın ve bir o kadar da uzak olmak. Yakuplu, İstanbul
Mehmet ve oğlu. İstanbul, 2011**

Yıllar önce eski köylerini toplu konut alanına terk edip o zamanın koşullarında kentin kenarına yeni konutlarına taşınmışlar. 40 m²'lik bitişik nizam sosyal konutlarda yaşamlarını sürdürüyorlar. Kendi özgün dillerini konuşuyorlar. Herkes kendi evini farklı bir renge boyamış. İçine girdiğinizde her yönüyle renkli yaşamlarını görebiliyorsunuz. Dışarıdan bakmaya çalışırsanız, önyargılarınız bu renkli yaşamı görmenize engel olur. Mahalle ile ilk tanışmamızdan bu yana dokuz yıl geçti. İlk kez tanıştığımızda sokakta koşturan küçük kız bu yıl evlendi. Farklı bir yere davetli olduğum için davetine karşılık verip düğününe gidemedim. O zaman elindeki oyuncak klarneti çalmaya çalışan Şahin, artık gerçeğini kullanıyor. Abisinin yolunda. Ekonomik yaşamlarını nasıl kazanıyorlar dersanız, müzisyenlikten geri dönüşüm işine kadar herkesin kendine göre bir çözümü var.

Kendine özgü bir kültürü olan bu toplumdaki öğreneceğimiz çok şey var. Belki de en önemlisi, günümüzün karmaşık yaşamında küçük şeylerle mutlu olabilmeyi öğrenmek. Kaçımız bunu başarabiliyoruz?

**To be so close, yet so far away from the city. Yakuplu, İstanbul
Mehmet and his son. İstanbul, 2011**

They left their former village years ago, as it was to be replaced by a mass housing project, and moved to their new homes on the outskirts of the city. They continue to live in adjoining, 40 square-meter low-income apartments. They speak their indigenous language. Every family has painted their house a different color. Upon entering the house, you can see their colorful lives in every aspect. If you try to look from the outside, your prejudices may preclude you from seeing this colorful life. It has been nine years since my first encounter with the neighborhood. The young girl running around the street on my first visit got married this year. As I had a prior engagement, I could not attend her wedding. Şahin, who was trying to play the toy clarinet in his hand, is now using a real one. He is following his brother's footsteps. If you ask how they make a living, I'd say everyone has a solution, ranging from playing music to recycling.

There is so much we can learn from this community with its unique culture. Perhaps the most important one is to learn being happy with small things in today's complex world. How many of us can do that?

Kadınların kapı önü sohbeti. İstanbul, 2011

Women chatting at the door. İstanbul, 2011

Gelin dinleniyor. İstanbul, 2011

The bride rests. İstanbul, 2011

Arkadaşlarla bekârlığa veda partisi. İstanbul, 2011

Bachelor party with friends. İstanbul, 2011

Düğün fotoğrafçıları. İstanbul, 2011

Wedding photographers. İstanbul, 2011

Nasra Teyze. Mardin, 2007

Babasından kalma basmacılık işini günümüzde sürdürüyor. El işi desenleriyle yarattığı figürlerde genellikle kendi inanç sistemini ön plana çıkarıyor.

Aunt Nasra. Mardin, 2007

She upholds the chintz business she took over from her father. In the figures she creates with hand-made designs, she accentuates the details of her own belief system.

Adiyaman, 2014

Paskalya yumurtaları önünde portre. Mor Petrus Mor Pavlus Kilisesi'nde birkaç gün sonra kutlanacak Paskalya bayramı için yumurtalar boyanmış, yaratıcıları ricam üzerine eserleriyle birlikte poz veriyor.

Adiyaman, 2014

A portrait before the Easter eggs. The eggs have already been painted for the Ester service to be held at the Mor Petrus Mor Pavlus Church in a few days and the egg painters are posing with their works upon my request.

Adiyaman, 2014

Mor Petrus Mor Pavlus Kilisesi'nde tören sonrası arzu eden cemaat üyeleriyle toplu dua.

Adiyaman, 2014

Mass prayer session at the Mor Petrus Mor Pavlus Church with members of the congregation after the service.

Harput Kalesi'ndeki tarihi Süryani Kadim Meryemana Kilisesi'nde Meryemana ve Üzüm Bayramı töreni. Elazığ, 2014

Geçmişte Doğu Anadolu'nun önemli kentlerinden olan Harput Hristiyanlar için önemli bir yerleşim yeri idi. Günümüzde kentte yaşayan az sayıda Süryani törenlerini Harput Kalesi'ndeki 1835 yaşındaki tarihi kiliselerinde yapıyorlar. 2014 yılında bu kilisede kutlanan üzüm bayramlarına konuk oldum. 15.Ağustos tarihi Hristiyanlar için üzümün olgunlaştığı tarih kabul edilir ve Meryemana ve Üzüm bayramı olarak kutlanır. Basına kapalı olarak yapılan bu törene katılan tek fotoğrafçıyım. Törenin başında elektriklerin geç verilmesi yüzünden tek ışık kaynağı taş duvarındaki 3 pencereden giren ışık oldu. Taş duvardaki pencerelerin ışıklı lekeleri ve önündeki cemaat üyelerinin ters ışıktaki silüetleri fotoğrafımı oluşturdu.

Üzüm'ün kutsanmasından sonra cemaat üyeleri kürsüye konan kutsanmış üzümlerden yediler ve mum ışığı ile aydınlatılan ikonaların önünde dualarını yaptılar. Artık şaraplarını yapabilirlerdi.

Feast of the Assumption of the Virgin Mary and the Blessing of the Grapes Service at the historic Syriac Church of the Virgin Mary, Elazığ, 2014

One of the important cities of Eastern Anatolia in the past, Harput was home to large Christian communities. The few number of Syriacs currently living in the city today worship at the 1835 year-old historic church within Harput Castle. Since 2014, I have been attending the grape blessing services at the church. August 15th is considered the gathering of the grape harvest among Christians and is also celebrated as the Feast of the Assumption of the Virgin Mary and the Blessing of the Grapes. I was the only photographer at the service, which does not admit any members of the press. As power was supplied later, the only source of light at the beginning of the ceremony was the three windows on the stone wall of the church. The light blotches windows made on the wall and the counter light silhouettes of the members of the congregation in front of the windows created my photograph.

After the blessing of the grape, members of the congregation ate the grapes on the altar and prayed in front of the icons illuminated by candlelight. They could now begin to produce their wines.

Harput Kalesi'ndeki tarihi Süryani Kadim Meryemana Kilisesi'nde Meryemana ve Üzüm Bayramı töreni. Elazığ, 2014

Feast of the Assumption of the Virgin Mary and the Blessing of the Grapes Service at the historic Syriac Church of the Virgin Mary, Elazığ, 2014

Kutsal Paskalya Haftası ritüellerinden Ayak Yıkama Töreni, Adıyaman, 2015

İsa'nın son akşam yemeği sonrasında havarilerinin ayaklarını yıkayıp öpmesinin canlandırıldığı ritüelin amacı cemaat üyelerine mütevazı olmalarını öğretmektir. Tören Kutsal Paskalya Haftasında perşembe günü yapılır.

Maundy (Washing of the Feet) ritual of the Holy Easter Week, Adıyaman, 2015

Maundy commemorates the Washing of the Feet, a Christian rite symbolizing Jesus washing the feet of the Apostles after the Last Supper. The ritual teaches members of the congregation to be humble. The service is held on Thursday of the Holy Easter Week.

Ekmek Duası İdil, Şırnak, 2015

Öğündük (Midin) Köyü Mor Yakup Kilisesi'nde akşam töreninden sonra "hayır" olarak dağıtılacak ekmekler için dua ediliyor. Hayır sahibi kişiler, gereksinim duyulan ekmekler için İdil ilçesinde bir fırına önceden sipariş verir. Ekmekler gelip duası yapıldıktan sonra tören bitiminde herkes evi için bir ekmek alır. Kiliseye gelemeyecek olan yaşlı ve hastalar için ekmekleri evlerine götürülür.

Blessing the Bread İdil, Şırnak, 2015

A prayer session is held at Mor Yakup Church of Öğündük (Midin) Village after the evening service to bless the loaves of bread to be distributed free of charge. The benefactors often place an order at a bakery in the county of İdil for the amount of bread needed. Once the loaves of bread arrive and are blessed, each family takes a loaf for their home. Loaves of the ill and elderly are delivered to their homes.

Şabo ve Gabriella evlilik töreni ve düğünü, İdil, Şırnak, 2015

The marriage ceremony of Şabo and Gabriella, İdil, Şırnak, 2015

Şabo ve Gabriella evlilik töreni ve düğünü, İdil, Şırnak, 2015

The marriage ceremony of Şabo and Gabriella, İdil, Şırnak, 2015

Haberli (Bsorino = Rüzgârın yeri) Köyü Mor Dodo Kilisesi'nde taziye töreni, İdil, Şırnak, 2015

Haberli (Bsorino = House of the Winds) Village Mor Dodo Church condolence service, İdil, Şırnak, 2015

Haberli (Bsorino = Rüzgârın yeri) Köyü Mor Dodo Kilisesi'nde taziye töreni, İdil, Şırnak, 2015

Haberli (Bsorino = House of the Winds) Village Mor Dodo Church condolence service, İdil, Şırnak, 2015

Aydın Çetinbostanoğlu

1954'te İzmir'de doğdum.

1960'lı yıllarda ustamın yanında fotoğrafçılıkla tanıştım.

1970'te ödünç bir fotoğraf makinası ile ilk fotoğrafımı çektim.

1973'te resim öğretmenim neden fotoğraf sergisi açmadığımı sordu ve ilk sergimi onun desteği ile açtım. O sırada İzmir Atatürk Lisesi'nde öğrenciydim.

Aynı yıl otostop ile Türkiye turu yaptım. Ülkemin genişliği ve insanımın çeşitliliği yapacak çok işim olduğunu gösterdi.

1978'de Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni bitirdim.

1970 yılından bu güne sürdürdüğüm fotoğrafçılık uğraşımında ülkemizin kültürel, tarihi ve doğal zenginliklerini fotoğrafladım. Ülke içinde 34 kişisel, 12 karma ve Yurtdışında 15 karma fotoğraf sergisinde çalışmalarımı izleyiciler ile paylaştım. Çalışmalarım pek çok yayın organında yayınlandı, hakkımda belgesel televizyon programı yapıldı. Canlı söyleşilerde yer aldım.

1975 yılından günümüze ülke içinde ve dışında ödüller kazandım.

Son üç yılın uluslararası ödülleri:

Şubat.2013'te Yunanistan'da Selanik Fotoğraf Müzesi ve Avrupa Birliği'nin Uluslararası Selanik Fotoğraf Biennali kapsamında düzenlediği ve ana teması "Yaşam boyu öğrenmek" olan "Learning for life, Working to grow" isimli fotoğraf yarışmasının büyük ödülü'nü vediler.

2013 ve 2015 Yıllarında Unesco ve CFPA* tarafından Çin'de düzenlenen "İnsanlık Fotoğraf Ödülleri" fotoğraf yarışmalarında farklı kategorilerde toplam beş ödül kazandım. Ödül töreni için gittiğim Çin'de çalışmalarımı başka insanların yaşamına anlam kattığım ve onların yaşamlarında farkındalık yarattığım için şerefime kadeh kaldırıldı.

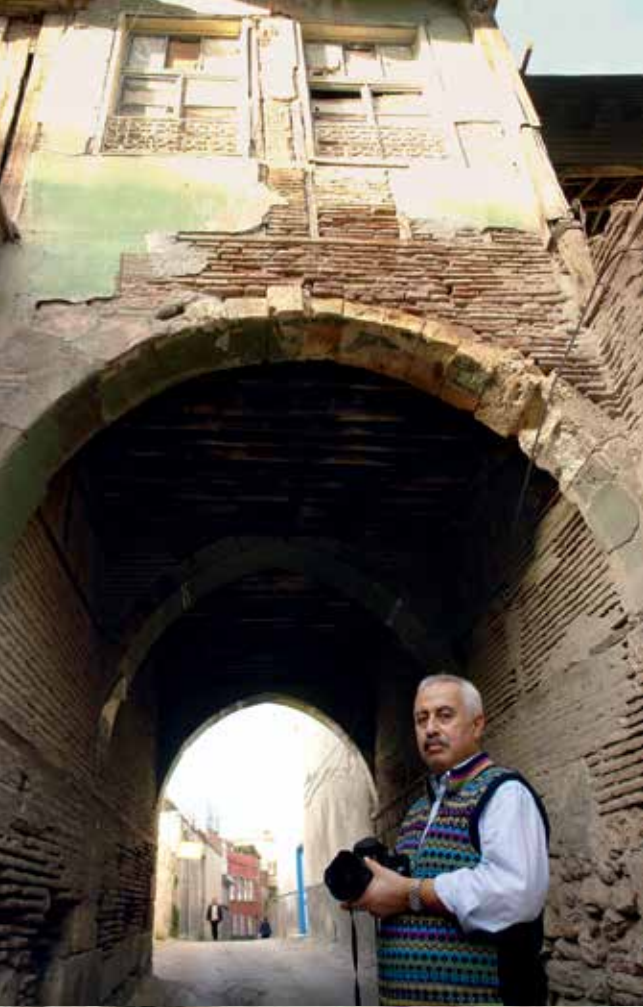
2013 ve 2014 Yıllarında Hong Kong'da "Global Institute For Tomorrow" tarafından Dünya çapında hazırlanan ve ana teması "Konuşulmayan sessiz çoğunluğun" vurgulandığı "The Other Hundred" isimli kitap projesinde iki farklı sosyo-kültürel çalışmam en iyi 100 hikaye içinde yer aldı. Üst üste 2 kez hikaye anlatma dalında Dünya'nın en iyi 100 fotoğrafçısından birisi oldum.

Basılan fotoğraf albümü Dünyanın çeşitli ülkelerinde satışa sunuldu.

2015 Yılında Kanada'da University of British Columbia tarafından insan hakları konusunda dağıtılan Allard Fotoğraf Ödülü'nün sahibi oldum. Bu ödül, Dünya'da dört fotoğrafçıya verildi.

Çalışmalarım genellikle Anadolu Kültürleri ve İnsan Hakları konusundaki uzun soluklu projelerdir. Romanlar, Aleviler, Ermeniler, Yörükler ve Mülteci Kampları gibi. Tamamlanan son çalışmam 74. Soykırımlarını yaşayan Ezidi'lerin Türkiye sınırları içerisindeki yaşam mücadeleleridir.

* CFPA China Folklore Photographic Association (Çin Folklor Fotoğraf Derneği)

Aydın Çetinbostanoğlu

I was born in İzmir in 1954.

My master introduced me to photography in the 1960s.

I took my first photograph with a borrowed camera in 1970.

In 1973, my art teacher encouraged me to open an exhibition and I did. I was still a high school student at İzmir Atatürk Lisesi at the time.

The same year, I hitchhiked across Turkey. The vastness of my country and the diversity of the people made me realize that I had a lot of work ahead of me.

In 1978, I graduated from the School of Political Science at Ankara University.

I have been capturing the cultural, historical, and natural assets of Turkey since 1970. I shared my work with viewers through 34 solo exhibitions and 12 group shows in Turkey and 15 group shows abroad. My works were published in a number of media organs and a TV documentary was made about me. I also appeared on live interviews.

I received several awards in Turkey and abroad since 1975.

The international awards of the last three years are as follows:

In February of 2013, I received the Grand Prize at the photography competition “Learning for Life, Working to Grow” organized by the Thessaloniki Museum of Photography and the European Union as part of the International Thessaloniki Photo Biennale.

In 2013 and 2015, I won 5ve Performance Awards in different categories of the Humanity Photo Awards organized in China by UNESCO and CFPA*. During the award ceremony celebrations in China, a toast was made in my honor for lending meaning to the lives of other people with my works and for creating awareness about their lives.

In 2013 and 2014, my two different socio-cultural projects were included among the best 100 entries in book *The Other Hundred*, organized in Hong Kong by the Global Institute For Tomorrow and centered on the theme “The Unspoken Quiet Majority.” Two consecutive times, I was chosen one of the best 100 photographers in the world in the category of storytelling.

The printed photograph album was sold in numerous countries across the world.

In 2015, I was awarded the Allard Prize given by The University of British Columbia, Canada to photographers working in the field of human rights. In 2015, this prize was given to four photographers in the world.

My works generally include long-term projects on Anatolian cultures and human rights, such as Romanis, Alevis, Armenians, Yuruks, and refugee camps. My last finalized project is the struggle Yazidis currently living within the borders of Turkey have undertaken to maintain their lives after having experienced their 74th massacre as part of the persecution by ISIL.

* China Folklore Photographic Association

Aydın Çetinbostanoğlu

Bitmeyen Yolculuk - *An Endless Journey*

1972 - 2016

© Aydın Çetinbostanoğlu

ISBN: 978-605-83888-2-6

Nisan 2016 İstanbul - *April 2016 İstanbul*

Kitap tasarımı - *Book design:*

Mehmet Ulusel

Çeviri - *Translation:*

Melis Şeyhun Çalışlar

Baskı öncesi hazırlık, baskı ve cilt - *Prepress, printing and binding:*

Ofset Yapımevi

İç kağıt / *Paper:* Magno Volume 150 gr/m²

Baskı / *Print:* High Reactive UV

Sertifika No: 12326

Yahya Kemal Mahallesi, Şair Sokak, No: 4 Kağıthane - 34410 İstanbul

www.cetinbostanoglu.com

İNŞAAT SANAYİ VE TİCARET A.Ş.
CONSTRUCTION INDUSTRY & TRADE INC.

“Aydın’a bu muhteşem başarısından dolayı ayrıca teşekkür etmek isteriz! Ortaya koyduğu çalışma ile bu nitelikteki usta bir belgesel fotoğrafçının ne tür niteliklere sahip olması gerektiğini ve bir fotoğrafçının kendi işlerini ve başkalarının hayatlarını daha anlamlı kılmak adına ne yapması gerektiğini bizlere göstermiş oldu.”

Dünya Folklor Fotoğrafçıları Birliği “HPA 2013 Ödüllü Fotoğrafçılardan İyi Haberler”
5 Kasım 2014, HPA, Çin.

“We would also like to thank Aydın for doing such an amazing job! Through his own actions, he shows us the kind of qualities a great documentary photographer of this caliber should possess and what a photographer can do to make both his work and the lives of others more meaningful.”

World Folklore Photographers Association “Good News from the HPA 2013 Award winning Photographers”
November 05, 2014 HPA, China.

